

toplumsal özgürlük

10 TL / Eylül 2023

Eleştiri özeleştirisinin ışığında ittifakımız ve çıkış stratejisi

Perihan Koca

Eleştiri-öz eleştiri devrimci siyasetin ameliyatıdır. Nesnellüğün tüm yönleriyle görülüp kavranmasına ve diyalektik yönetime ihtiyaç duyar. İçkin olarak ilkeli ve sorumlu bir yaklaşımı gerektirir. HDP/YSR eleştiri-özeleştiri tartışmalarına dair değerlendirmelerde bulunurken özenli olmak gerekir. Faşizmin kurumsallaşması karşısında bir set oluşturan HDP, siyasetin gidiş yönünü/akışını belirlemiş özel bir manaya sahip.

(...) Devamı 2. sayfada

İşçi sınıfı kış ateşini çoktan yaktı!

Sermayenin kendi kârı uğruna boğazına çöktüğü sınıfın dalgası bu. Geçici bir dalga da değil üstelik; yaz boyu sürdü, şimdi sonbahar ve kışla birlikte kendini katlayarak sürebilme potansiyelinde.

Seçimlerden önce işçiler, emekçiler ve aslında halkın tamamı için iyiden iyiye zorlaşan ekonomik şartlar, seçim sonrası daha da ağırlaştı. Seçim süreci boyunca halkı oyalayanlar şimdi benzer yoldan devam ediyorlar. Neler diyorlar halka? "Bu bir geçiş dönemi. Hepimiz aynı gemideyiz. Biraz zorlanıyoruz ama ülkemiz şahlanaacak. Bakın tüm Avrupa'da benzer sorunlar var. Enflasyon çok yakında tek haneye inecek..." Kendi sınıflarının sözcülüğünü yapıyorlar, biliyoruz, görüyoruz. Egemenler için kriz yok. Onlar için hava hoş. Koşullar mükemmel! Ekonomiyi yönetenler çok açık bir tercih yapıyorlar: Sermayenin çıkarları. Evet, sermaye ve onun iktidarı kararlı; bu ülkeyi emekçiler için cehenneme çevirmek niyetindedir. Biliyoruz değil mi, bizlere cehennem olan onlar için cennet! İktidar ve sermaye güçlerinin genel

seçimlerden sonra attıkları her ekonomik adım halkın sırtındaki yoksulluk küfesini ağırlaştırdı. Daha ağırlaştıracağı benziyor çünkü şimdi kendi çıkarları uğruna ülkeyi sürükledikleri batış halinin faturası yine halka kesilecek, şimdi olduğu gibi. Onlar kâr üstüne kâr ederken halk kara kârı düşünüyor. Şimdilerde yerel seçim hazırlığı yapıyorlar! Belediyeleri, yerel yönetimleri kazanmaktaki tek derterini bütün o çıkar ilişkilerini ellerinde toplamak, var olanı sürdürmek! Halktan, halkın derterinden yana en ufak bir derteri yok. -miş gibi göstermekte de üstlerine yok ama!

İşçiler de halk da razı değil!

Peki bu gidiş pürüzsüz bir yolda mı ilerliyor egemenler için? Hayır! Seçimler hile hurda, baskı ve iknânın çeşitli biçimleriyle sonuç itibarıyla kaybedildi ancak iktidar güçleri çok

açık biliyor ki bu seçim de sonuçları da meşru değil! Ülkede yıllara yayılan bir halk güçleri gerçekliği var tam karşılarında. Tarihten gelen bir halk korkuları var. Hem iktidarın hem de aynı sınıfın çıkarlarının temsilcisi olan muhalefetin. Gezi korkusu bunların başında geliyor. Ve tabii işçi sınıfı korkusu! Bu ülkenin kuruluşunda ezdikleri halk ve işçi sınıfı, hâlâ çekirdeğindeki yok edici, yeniden kurucu gücü taşıyor. Zayıf da olsa dönem dönem bunu gösteriyor. Egemenlerin korkusu gerçek; işçi sınıfı ve halkın potansiyeli de gerçek! Yaz boyu gördük değil mi? Bin TL zam için direnen ve kazanan Şireci işçilerini; onlarla omuz omuza verenleri ve patron safında duranları. Gördük, görüyoruz değil mi Ford işçilerini, Erkaplan'ı, Trendyol'u, Agrobay'ı, Eskişehir'de açlık grevine giren maden işçilerini, belediye işçilerinden tutalım da TOGG işçilerine

yayılan bu dalgayı. Sermayenin kendi kârı uğruna boğazına çöktüğü sınıfın dalgası bu. Geçici bir dalga da değil üstelik; yaz boyu sürdü, şimdi sonbahar ve kışla birlikte kendini katlayarak sürebilme potansiyelinde. Aynı şey ülkeye yayılan halk güçlerinin direnişleri için de geçerli: deprem dayanışmalarından, eğitim masrafi hareketlerinden, Akbelen'den Dikmece'ye, plaj eylemliliklerinden kadın hareketinin durmayan sokak eylemlerine; hemen hepsi bir yerde buluşuyor: halk, kendi çıkışını, bu yıkım ve baskının içinden geçerek, direnerek, birbirinden ve direnişlerden öğrenerek arıyor. Ve işçi sınıfının bütün bu direnişlerdeki öncülüğü, tüm tabloyu değiştirecek her hamlesi yolu daha da açıyor. Bu açlık, yoksulluk düzenine kimse razı değil! Çıkış, bu reddi örgütlemekle mümkün olacak.

Akşener'in küçük taarruzu

Hasan Durkal

İYİ Parti içinde yaşadığımız kriz döneminin yarattığı radikal öfkenin ürünü olarak ortaya çıktı. Sıfırdan inşa olmadı, devletin bir koldan, rejimin bir koldan, ekonominin diğer koldan krize girmesinin sonucu olarak devlet partisi MHP'den koparak girdi oyuna. Meral Akşener öncülüğündeki bu yeni parti hızla kitleleşti.

Meral mommy kimin mommy'si?

O, krizde ayrıcalıklarını kaybeden orta gelirli, batan küçük burjuvazinin, devletin fideleliğinde yetişip kökleriyle devletin ocağının duvarlarını çatlatan ama devletin şefkatli kollarından da vazgeçemeyen büyük burjuvazinin Meral Mommy'si idi.

(...) Devamı 3. sayfada

"Sıkılaştırılmış para politikası halkın sorunlarını derinleştirecek"

6 Prof. Dr. Mustafa Durmuş ile iktidarın ekonomi politikalarını konuştuk.

Direniş dalgası yayılıyor

7 Giderek ağırlaşan yaşam karşısında emek ve sermaye çatışmasına içkin olarak işçi sınıfının tayin edici rolü boy göstermeye başlıyor.

Parasız eğitim haktır!

10 Asgari ücretle çocuk okutmak sürekli borç altında yaşamayı kabul etmek, her şeyden kısip okula harcamak demek.

Solun durumu üzerine notlar 2: Nasıl yapmalı?

Halkçı seçeneğin inşası, somut taleplere dayanan, asgari müştereklerde yan yana gelebilecek; neoliberal sistemi karşısına alan, somut bir programla ve mücadele planıyla mümkün.

Pelin Kahiloğulları

Devrimci hareketimizin güncelliğe müdahale etme biçimleri sonuç alıcı yoğunlukta kalıcılaştırılıp pratik güce dönüştürülemediği oranda, faşizmin kendisini henüz tam hâkim kılamadığı ama o hedefe doğru epey yol aldığı gri atmosfer, bilinçlerde koyu bir karanlığa

dönüşüyor. Elbette griliğin bir yanı sıra karanlık, izaha gerek var mı, günlük yaşamın neredeyse her yanı bir şiddet sarmalıyla çevrili, beslenme ve barınma ihtiyaçlarını gidermek milyonlarca insan için krize dönüşmüş durumda. Fakat griliğin diğer yanı, hemen seçim sonuçlarının ertesinde bile tekstil, enerji, inşaat işçilerinin direnişle-

rinde ya da Akbelen ve Dikmece direnişlerinde kendini göstermiştir. Ancak direnişlerin kimi dönem sırf kendisiyle sınırlı kalması, talep ettiği sonuca ulaşamaması ya da kazanımın kalıcılaştırılmaması söz konusu. Temel sorunumuz burada, yani toplumsal dinamiklerinin kendiliğinden hareketinin içine kalıcı olarak yerleşememe ve

hatta onun gerisinde kalmakta.

İradeyi öne çıkarmak

20.yy'da öne çıkan devrimci irade olgusu, özellikle günümüz dünyasında küçümseiyor, öznel bir duruşa indirgeniyor ve "gerçeklik" çağrısı tekrar tekrar yapıyor.

(...) Devamı 2. sayfada

Göç, göçmenlik ve kapitalizm

Efecan Özcan

Göçmen karşıtlığı ırkçı sapkın fikirleri yuvarlatıp normalleştirme için hemen hemen tüm dünyada yerli ve milli kavramı üzerinden yükseltiyor. Özellikle yeni nesil sağ partiler siyasi konumlarını güçlendirmek ve halk tabanında tekrar meşruiyet kazanmak adına kendileriyle özdeşleşen faşizm fikrinin üstünü örterek, sosyal demokrat görünümünde göçmen karşıtlığını kullanan bir popülist anlayışı geliştiriyor.

(...) Devamı 8. sayfada

POLİTİKA

Egemenler de muhalefet de kendi çıkarımın peşindeyken halk kendi yolunu açacak.

Erdoğan yüzünü Batı'ya "döndü"

AKP/Erdoğan iktidarı ile Türk burjuvazisinin hem ekonomik hem de askeri alanda yürüttükleri dış politikada çubuğu "Batı"ya bükmelerinin nedenlerini kendi "hayati" çıkarları belirliyor.

Hasan Feramuz

Seçimlerin ardından "merak edilen" konulardan biri de Erdoğan'ın dış politikada izleyeceği yol oldu. Özellikle son 10 yıldır dışarıda izlediği "hızlı" ve değişken politikalarla gerek ümmetin gerekse de muhaliflerin başını döndüren Reis'in yeni dönemde de benzer bir tavır içinde olması "beklenen" bir gelişme.

Kazanımlar

Uzun zamandır, "eksen değiştirme" kavramıyla Türkiye'nin dış politikada "geleneksel" çizgisinden çıkabileceği ve hatta çıkması gerektiği tartışılmaktaydı.

Bunun nedenlerinin başında Türk burjuvazisinin ihtiyaçları gelmekte. AKP/Erdoğan iktidarının ilk yıllarında, ABD ve AB'nin de desteğiyle, büyük

oranda pürüzsüz bir şekilde hayata geçirilen neoliberal politikalarla Türk burjuvazisi önemli bir sermaye birikimi sağladı. Bu süreçte AKP/Erdoğan iktidarı Suriye, Irak ve Libya'da ciddi sayıda cihatçıyla savaş gücü, büyük bir alan hakimiyeti ve dolayısıyla yeni pazarlar elde etti, Doğu Akdeniz'de kısmi ama önemli bir konum kazandı, Karabağ ve Ukrayna'da silah sanayi üzerinden yeni bir birikim alanına giriş yaptı ve Katar ile Somali'deki askeri üsler üzerinden de bölgeye nüfuz etme imkânını edindi.

Neden şimdi?

Hem maddi hem de ideolojik olarak "yeterli" güce sahip AKP/Erdoğan iktidarının, seçimlerden sonra (pek de "beklenmeyen" bir şekilde) odaklandığı zemini "Doğu'dan

"Batı"ya çevirdiği görülüyor.

Ağz dalaşlarının yapıldığı Yunanistan'la başlayan görüşmeler, Karabağ'da yenilmesine çalışılan ABD yanlısı Paşinyan ile kurulan temaslar, Rusya'nın uyarılarına rağmen Azov birliklerinin komutanlarının

Ukrayna'ya geri verilmesi, İsveç ve Finlandiya'nın NATO'ya girmelerinin kabul edilmesi gibi gelişmeler bunun ifadesi. Çubuğun bükülme zamanı hamlenin en az kendisi kadar önem arz ediyor. Rusya'nın Ukrayna'yı işgali süreciyle baş-

layan ve ABD-Çin eksenindeki geriliminin şiseden çıkmasıyla yeni bir zemine çıkan hegemonya mücadelesinin sunduğu olanak ve fırsatlar, yönelimin ve odaklanmanın değişmesi gerektiğini gösteriyordu. Hegemonya mücadelesine; tedarik zincirine ve de-dolarizasyona yönelik hamlelerle ekonomik alan da dâhil olmakta. Birikim sürecinde sınırlarına varmış olan Türk burjuvazisi için özellikle "Batı"nın sunacağı fırsatlar hayati önem taşıyor. "Batı" ekonomik alanda olduğu kadar askeri alanda da fırsatlar sunuyor. Türkiye'nin askeri alanda yaptığı hamlelere çoğu zaman ses çıkarmayan ve bazen de "endişe duyan" Batı için bu güç "kullanışlı" olabilir.

Riskler?

"Batı"nın askeri ve ekonomik alanda sunduğu fırsatlar,

iktidar ve burjuvazi için olumlu olduğu kadar "olumsuz" hayati nitelikler de taşımakta. Ekonomik alanda "Batı"ya olan kısmi "bağımlılık", Türkiye'yi hammadde kaynağı ve ucuz emek-gücü deposu haline getirerek önce yarı-sömürge sonrasında da tam bir sömürge olmasına yol açabilir. Askeri alanda yapılacak hamleler de benzer riskler taşımakta. AKP/Erdoğan iktidarı ile Türk burjuvazisinin hem ekonomik hem de askeri alanda yürüttükleri dış politikada çubuğu "Batı"ya bükmelerinin nedenlerini kendi "hayati" çıkarları belirliyor. Ama sonucunu kendilerinden çok kapitalizmin kriziyle bağlantılı küresel hegemonya mücadelesindeki süreç içerisinde gerçekleşecek olaylar belirleyecek. Bir de halkların mücadelesi.

Akşener'in küçük taarruzu

Akşener öncülüğündeki İYİP'in de içerisinde bulunduğu restorasyon hareketi Erdoğanist gerçekçiliğe çarpacaktı.

H. Durkal

(...) 1. sayfadın devam

Meral Mommy şimdi bütün bu kesimlerin eskiye dönüş özlemlerinin temsilcisiydi. Ama olmadı. Akşener öncülüğündeki İYİP'in de içerisinde bulunduğu restorasyon hareketi Erdoğanist gerçekçiliğe çarpacaktı. Erdoğanist gerçekçilik iktidar koalisyonunun yarattığı rejimde her şeyi kendisine benzetiyor, derinleştirdiği Türk-Kürt, Alevi-Sünni çatlaklarını kendisine can simidi yapıyor, sınıfsal eşitsizlikleri de ustaca seçim sonrasına öteleyecek formülleri uyguluyordu. Gücünün yetmediği yerlerde halkı sinizme zorlayan seçim hilelerini devreye sokuyordu.

Akşener'in taarruzu

Tüm bu olanlardan dolayı zorlanan Asena'nın bir şey yapması, taarruza geçmesi gerekiyordu. Taarruz için uygun bir tarih de buldu üstelik: 26 Ağustos 2023. 26 Ağustos 2023 Türk Ordusu'nun Yunan ordusuna karşı taarruza geçtiği tarihin 101. dönümü. 26 Ağustos 1922'de Mustafa Kemal ve kurmayları taarruzu yönetmek için Afyon'daki Kocatepe'de mevzilendiler. 26 Ağustos 2023'te Akşener Afyonkarahisar'da mevzileneceğini açıkladı. Afyonkarahisar'daki konuşmasında komutan Asena göğüs göğse sert çarpışma ve cephanenin bitmesi durumunda süngü takma talimatı vermek, ordusuna ölmeyi emretmek, uzaktaki denizi ilk hedef

olarak göstermek gibi kahramanlık-lara girişecek gibi oldu ama sonra bir burjuva siyasetçisi olduğunu hatırladı.

Dişine göre hedef

3 Mart'ta devirdiği masaya 6 Mart'ta tekrar oturmak zorunda kalmanın acı tecrübesi de kurt siyasetçinin siyasi ajandasında vardı. Doğrusu deneyimli bir siyasetçiydi, geçmişten ders almıştı. Bu yüzden kapıları tamamen kapatmayan bir konuşma yapmakla yetindi Afyonkarahisar'da. "Demokratik Milli Yükseliş Beyannamesi"ni "aziz Türk milletinin takdiri"ne 25 Ekim'de sunacağını açıklayan Akşener'in bu beyannamesinin içinin henüz dolmadığını anlamak zor değil. Yaptığı yarım ağızlı çıkışla bir yandan olası

pazarlıklar için ortaklarına zaman tanıyor, diğer yandan "büyükşehir-leri AKP/MHP'nin kazanmasını sağlayabiliriz" tehdidini örtük olarak savuruyordu. Akşener'in Afyonkarahisar'dan

başlattığı taarruz dişine göreymi. Güçten ve gözden düşmüş Kılıçdaroğlu'na ve savaşta yaşamları alt üst olan mültecilere yönelik akınları doğrusu İstiklal Madalyası'nı hak ediyor.

CHP nereye koşuyor?

CHP, değişim olarak ifade edilen belirsiz arzuların niteliğinin ne olduğu bir yana içinde bulunduğu krizin yarattığı tasfiyeci durum ile ana muhalefet partisi işlevini bile yerli ve milli muhalefete kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya.

Haluk Koşar

Sosyal demokratlaşma serüveni, 60'lı yıllarda ülkede yükselen sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak şekillenen CHP, keskinleşen çelişkilerin hızla radikalleştirdiği emekçi yığınların sosyalizme yönelerek sınıfsal kopuş ihtimalini engellemek üzere sahnedeki yerini aldı. Emek-sermaye

çelişkinin çözümünü sosyal demokrasinin "uzlaşma" çıkmazına sokarak sönmüldürme işlevine soyunan 70'li yılların CHP'si, yoksulluğu sınıfsal gerçekliğinden kopartarak şekilsiz bir halk-iktidar karşıtlığına indirgiyordu.

Kapıdaki tasfiye

Misyonunu bugünlere kadar büyük bir "başarı" ile getiren

CHP 14-28 Mayıs seçimleri sonrası yelkenini "değişim" rüzgarları ile doldurarak son sürat tasfiye denizlerine doğru yol almaktadı. İçinde bulunduğu krizin yarattığı tasfiyeci durum ile ana muhalefet partisi işlevini bile yerli ve milli muhalefete kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya.

Bugün iki yönden gerçekleşen pres ile CHP zaten kırıntıları kalmış olan halkçı özelliklerine de veda etmek üzere. Bir yandan Akşener'in seçim sonrası CHP'ye karşı yükselttiği agresif atak diğer yandan İmamoğlu'nun şu an İBB sınırlarına çekildiği anlaşılana kadar gerilimi yüksek salvosu partiyi sağın tahakküm alanında eritmek üzere ateşi harlıyor. Sağdan gelen atakların oluşturduğu bu ablukayı yıkmak üzere ülkenin içinde bulunduğu

durumdan kaynaklı fırsatlar ise CHP'yi tarihsel pozisyonundan kopartmayı aceleyle fabrika ayarlarına döndürüyor. Ülkede yaşanan çoklu kriz ortamı ve faşizmin kurumsallaşma süreci CHP'nin restorasyoncu çizgisini de parçalayarak yoluna devam ediyor.

Sola çark için fırsatlar ülkesi

Akbelen'de kitle zorlamasıyla gerçekleştirilen ziyaret sonrası alandan kaçmaya çalışan Kılıçdaroğlu'nun orada bulunan direnişçilerin zoruyla kesim yapılan alana sokulması bir nevi tasfiyenin halk tarafından zorla durdurulma çabası olarak da okunabilir. Gaziantep Şireci Tekstil'de direnen işçilere CHP Milletvekili Melih Meriç'in söyledikleri hızlı yoksullaşma koşulları

altında sınıf uzlaşısından da geri bir pozisyonu ifade ediyor. Burada da yine işçiler önderliği ele alarak vekile pozisyonunun karşılığını hatırlatıyor. Geleneksel rolünün de gerisine düşen CHP için elindeki son kozlar olan belediyelerin kaybedilmesi tasfiyenin de fiilen gerçekleşmesi anlamını taşıyor. Her yönden gelen darbelerle ek olarak Akşener'in yerel seçim mesajları gerçek hamlelere dönüşürse bu alanda da ciddi bir inisiyatif kaybı söz konusu. Elbette CHP diye bir parti tarih sahnesinden silinmez ama sermaye sınıfı için günün ihtiyaçlarını karşılayabilecek nitelikten yoksun bir CHP işlevini yitirmiş demektir. Halk güçleri açısından ise partinin gerçekleşen kurultaylarına bakmak yeterli olacaktır. Halkın gündeminden uzak bu

toplantılarda, yaşanan sorunlara çözüm bulmaktan, bu sorunlar karşısında mücadeleyi yükseltmekten ziyade tek dert koltuk kavgası ve delege sayısı. CHP'nin tasfiyesi adeta kurultaylar eliyle örgütleniyor. Sınıf mücadelesinin yükselemeye başladığı ve seçim sonuçlarının yarattığı olumsuz havanın düzenin gerçekleri karşısında dağılma eğiliminde olduğu tam bu anda her alanda gelişen sistem ve iktidar karşıtı mücadelenin güçlendirilmesi için belki de bu tasfiye sürecine ihtiyaç vardır? CHP'den beslenen "umudun" CHP'sizliğe çabuk alışarak kendini halkın mücadelesi yanında konumlandırması birçok toplumsal sorunun çözümünü de kolaylaştıracaktır.

POLİTİKA

Oğuzhan Kayserilioğlu

Emek ve Özgürlük İttifakı

İttifak olgusu ve onun hangi güçlerle nasıl yapılacağı demokrasi mücadelesinin belirleyici momentlerinden birisidir.

Seçim sürecinde yaşananlar ve seçimlerin artık arkada kalmış olması İttifak açısından bir kazanım haline sokulabilir.

İlkin, seçim sürecinde İttifak'ta yaşananlar üzerinden açığa çıkan zaafı "diplomasi" perdesiyle gölgelenmeden açıkça tartışılmalıdır. Zaafı netçe ve aşılma iradesiyle tartışılırken, aynı zamanda tartışılarda farklı kılıklarda ortaya çıkan tasfiyeci eğilimlerle de tartışılmalı, o süreçte İttifakın içeriğini güçlendirilip tasfiye eğiliminin güç kazanması engellenmelidir.

İkincisi, seçimlerin gölgesi kalktığına göre İttifak gerçek zeminine, halkın içine gömülmelidir. Nasıl mı? İttifak neredeyse bütün toplumsal güçlerin kendi ihtiyaçları için farklı biçimlere bürünüp farklı dilleri kullanarak yaptıkları mücadelelerle kaynaşmalı, o mücadelelerin güncelliğinin içinde sıkı sıkıya bağlı olarak verimsizleşmesini engellemek için, hem ortaklaşmaları hem de ortaklaşmalarının uygun zemini-hedefi olan halkçı demokratik bir cumhuriyet hedefini parlatmalı, onun maddi gücü olmalıdır. İttifak, herhangi bir yerden izin almadan fiilen kendisini bir toplumsal ve siyasi seçenek olarak inşa etmeye başlamalıdır. Demokrasi mücadelesi başta işçi sınıfı olmak üzere bütün toplumsal güçler açısından ortaklaşan bir alandır. Elbette her güç süreci kendi durduğu yerden kendi ihtiyaçlarını esas alarak yakınlaşa-

çaktır. Mevcut sisteme karşı mücadelede ortaklaşırken geleceğin nasıl bir yapıda inşa edileceği konusunda farklılıklar yaşanacak, mücadele süreci içinde hangi gücün belirleyici olacağı ya da hangi "melez" yapının şekilleneceği ortaya çıkacaktır. Demokratik Cumhuriyet, mevcut gerici-despotik yapının tasfiyesinde ortaklaşanların ortak hedefidir, onun hangi yapıda oluşacağı mücadelenin akışı içinde belirlenecektir. Sözün özü, ittifak olgusu ve onun hangi güçlerle nasıl yapılacağı demokrasi mücadelesinin belirleyici momentlerinden birisidir. İttifak şayet özellikle deprem sürecinde ortaklaşabilseydi ve bu ortaklaşma diğer mücadele alanlarına yayılabilsedyi, açıktır ki burada yaşanan derinleşme,

halklaşma ve olgunlaşma seçim sürecine de yansiyacak, çekim gücü artan İttifak özellikle Sol Parti ve Halkevleri'ne doğru bir biçimde genişlemenin yolunu bulacak, herhangi bir zaaf yaşanmadan seçimlere İttifak olarak girilecektir. İttifak moralli bir ortaklaşmayla seçim sürecinde yer alsaydı bu duruşu CHP'yi ve bağlı olarak da Millet İttifakının duruşunu da etkileyecek, seçimleri hileyle kazanmayı önceden planlayan devlet fraksiyonlarını gerginliğe sokarak hesaplarını bozabilecek, hileler önlenilecek, seçim sonuçlarının da farklı olmasının önünü açacaktı. O durumda ittifakın oyunun yüzde 13-15 arasına yerleşmesi normal olacaktı. Yapılan hatalar önemlidir, ama hızla aşılması için koşullar uygundur.

Faşizmin yükselişi ve halkın direnişi

Kürt halkı, kadınlar, gençler, Aleviler, doğa savunucuları, yoksul semtler büyük öfke taşıyor, kendisini ifade etmek, süreç içinde üstlerinde kurulan farklı baskı ve sömürü çarklarını parçalama eğilimini taşıyorlar.

Ülke, bir yönüyle faşizmin kurumsallaşmasının yarattığı olağanüstü krizlerle zorlanıyor. Faşizmin yükselişi sürecinde halk bilinçli yoksullaştırılıyor, bölgesel hegemonya için askeri operasyonlar yapılıyor, kadınlar cehenneme sürükleniyor, doğa yıkımı artık vahşi bir saldırganlığa sığarak yürütülüyor, ırkçı-dinbaz bir tutumun önünü açabilmek için başka her türlü yaşam biçimleri yasaklanıyor, Kürt halkı düşman olarak görülüp sürekli ateş altında tutuluyor, Alevi inancına yönelik asimilasyon ya da katliam baskısı soğukkanlıca sürdürülüyor, gençlik bilinçli çahilleştirilip ırkçı-dinbaz bir sürüye çevrilmeye çalışılıyor... vd. Bütün saldırıların sürebilmesi için yargı ve yasama hiçleştirilerek tümüyle yürütmenin "uşağı" düzeyine düşürüldü, yürütme de bilindiği üzere Erdoğan'ın şahsında tekleştirildi. Bütün denetim mekanizmaları yok edildi, hukukun verdiği güvenceler artık yok, yasama önüne getirileni "parmak kaldırıp onaylama" şimdiden belli, ama bütün bu olup bitenler aynı zamanda muazzam bir devrimci-demokrat toplumsal sürecin de tetikleyicisi değil midir? Böylesi zorlu bir süreç, durumdan çıkarılan bütün siyasal ve toplumsal güçlerin bir araya gelmesini/getirilmesini emretmiyor mu?

Evet, faşizm sonuçlarını önceden belirlediği seçimlerde yürüttüğü şiddet ve hile pratiğiyle kazandığı sahte "zafer" üzerinden, resmi muhalefetin de her zamanki gibi verdiği desteği de arkasına alarak karanlık yürüyüşüne hız verdi. Her gün yeni bir faşist hamlenin daha devreye sokulduğunu görüyoruz. Bu, netçe görmemiz gereken bir gerçektir: Faşizm güç kazandı, kazandığı gücü de hızla yeni kazanımlara çevirme yetkinliğinde, sürekli hamle yapıyor, kazandığını cebine atıp yenisine-yenilerine yöneliyor. Ama, aynı gerçekliğin öteki yüzünde, iktidar alanının aynı zamanda kendi altını oyduğunu, dengelerini her an bozulabilecek bir gerginliğe yükselttiğini, toplumsal meşruiyetinin kazandığı alanları elinde tutmaya yetmediğini, işte bunlara rağmen adeta bir "öfori" içinde hareket ettiğini de görüyoruz. Evet, zor hatta çok zor ve iniş çıkışlarla birçok uçurumlarla dolu bir süreç olacağı şimdiden belli, ama bütün bu olup bitenler aynı zamanda muazzam bir devrimci-demokrat toplumsal sürecin de tetikleyicisi değil midir? Böylesi zorlu bir süreç, durumdan çıkarılan bütün siyasal ve toplumsal güçlerin bir araya gelmesini/getirilmesini emretmiyor mu?

Tasfiyeciler ve İttifak

İşte, İttifak böylesi bir tarihsel sürecin öncüsü olabileme potansiyelini taşıırken şimdi yaşanan tartışmalarda, (tıpkı daha önce HDK'da olduğu gibi) sönümlendirilmeye çalışılıyor. Bu eğilim ve eğilimin öncü gücü tasfiyeciler, tıpkı Muaviye'nin askerlerinin Kur'an'ın yaptıklarını mızraklarının ucuna takması gibi, İttifakın zaafını bayrak yaparak yükleniyorlar. Kürt halk hareketinin ana devrimci damarı İttifaka olumlu yaklaşırken, Kürt milliyetçiliği ve Türkiyelil liberal ve post-Marksistler ilginç bir işbirliği yaparak İttifakı değersizleştirmek ve süreç içinde tasfiye etmek arayışı içindedir. Tasfiye bayrağının bir tarafında İttifakın zaafı varken, diğer tarafında İttifaka seçenek olarak HDK methiyesi yer alıyor. Faşizmin yürüyüşünün gücünü abartıyor, halkın gücünü küçümseyiyorlar. Kendilerinin varlığının dahi halkın gücü sayesinde olduğunu, İttifakla halkın gücü açığa çıkartılamazsa yaşam olanağı bulamayacaklarını göremiyorlar. İttifak, tasfiyeci eğilimleri geri püskürterek, şimdi yükselme eğiliminde olan işçi hareketinin içine bütün gücüyle girmelidir. Zaten bileşenleri direnişlerin içindedir, ama bu durum İttifakın ortak pratiği düzeyine sıçratılmalıdır. Kürt halkı, kadınlar, gençler, Aleviler, doğa savunucuları, yoksul semtler büyük öfke taşıyor, kendisini ifade etmek, süreç içinde üstlerinde kurulan farklı baskı ve sömürü çarklarını parçalama eğilimini taşıyorlar. Hepsinin kendi ihtiyaçlarının demokratik bir anayasayla güvence altına aldığı demokratik bir cumhuriyet ortaklaşabilecek bir hedef olarak sıvrılıyor. CHP'nin kendi açmazları içinde çırpınarak çekim gücünü kaybetme eğiliminde olması, İttifakın önüne tarihsel sonuçlar yaratma imkanı koyuyor. İttifak sönümlenmek bir yana, kısa dönemde yaşadığı zaafardan gerekli dersi çıkarıp, toplumsal ve siyasal yaşamın bütün alanlarına bir iktidar seçeneği olma iradesiyle yüklenmelidir.

İttifakın siyasal ve toplumsal görevleri

Hedef, iktidarı ve muhalefetiyle mevcut resmi siyasal alanın dışında ve ona seçenek olacak bir halkçı-demokratik siyasal alanın fiilen inşası olmalıdır.

Süreç irili ufaklı birçok kanaldan akabilir ama bütünlüklü bir bakışla iki ana kanalın etrafında akışlar olduğunu görebiliriz; evet, siyasal ve toplumsal güçlerin mücadelelerinin kimi zaman ayrı bazen de farklı ağırlıklarla iç içe geçtiği bir akış yaşanıyor. İttifakın siyasal kolunda kurucu siyasal güçlerin bir türlü süreklilik ve derinlik kazanamasa da bir biçimde var olan zemini vardır. Hızla genişletilmesi gerekiyor, özellikle Sol Parti ve Halkevleri'nin katılımı önemlidir, başta Kaldıraç olmak üzere başka sosyalist siyasal güçler de kazanılabilir. Öte yandan sancı içindeki CHP'de malum güçler tarafından önu tıkanarak inisiyatif kazanması engellenen "sol kanat" ve partili partisiz sol Kemalistlerin sürece katılımı önemsenmelidir.

Bu çok farklı güçlerin tek bir zeminde toplanması zor olduğundan, İttifakın siyasal alanının dışı doğru seyrelen siyasal halkalar halindeki farklı siyasal zeminlerle kendisini zenginleştirmesi, etki gücünü, manevra yeteneğini ve bağlı olarak ülkedeki siyasal alana derinlemesine nüfuz etme kapasitesini sürekli arttırması gerekiyor.

Siyasal alanın inşası

Hedef, iktidarı ve muhalefetiyle mevcut resmi siyasal alanın dışında ve ona seçenek olacak bir halkçı-demokratik siyasal alanın fiilen inşası olmalıdır. Toplumsal güçler ise, sermaye ve onunla tam bir uyum

indeki iktidar koalisyonunun sermaye birikiminin önünü açabilmek için halkın daha fazla yoksullaştırılması, kaldığı kadarıyla bütün sosyal haklarından mahrum bırakılması, küresel ve yerel sermayenin kölesi haline getirilmesini hedefleyen saldırısına karşı kendisini savunan farklı toplumsal güçlerin çaresizlikleri, öfkeleri, farklı biçimlerdeki irili ufaklı direnişleridir. Toplumsal güçler, İttifakın siyasal alanının bir alt birimi olarak ya da sıradan bir eklemlenme olarak değil, kendileri olarak kendilerini ifade edecekleri ayrı bir alana sahip olarak İttifak içinde yer almalı, kendi kararlarını

kendileri alabilmelidir. Bu alanda yetkinleşen Kürt halkı, kadınlar ve doğa savunucularının farklı örgütlenme ve direniş biçimleri kurucu rol oynayabilir. İttifakın siyasal alanı daha çok egemenliğin siyasal alanına karşı tutum geliştirip, ona seçenek olabilecek bir halkçı-demokratik siyasal alanın inşasında yoğunlaşacak, iktidarın kendisini hedef alacak, kendi iktidarını meşru yollarla fiilen inşa edecektir. Toplumsal alan ise, sistemle adeta dans eder gibi iç içe geçerek, itiş kakış yaşayarak, yumruklararak, mevzi savunarak ya da ek mevzi koparıp olarak yapacağı

farklı var oluş ve mücadele biçimleriyle hegemonya mücadelesi verecek; kendi değerlerini, dilini, davranışını ve toplumla ilgili bütün var olma hallerindeki kendi seçeneğini inşa edecektir. Bu, toplumsal egemenlerin hegemonyasını bozma, çatlatma hatta hegemonya alanında iktidar olmaya, deyim yerindeyse özel bir toplumsal devrimin peşinde koşturarak siyasal devrimden farklı ama hem onun gelişiminin önünü açacak hem de onun güçlenmesinden güç alacak özgün bir mücadele sürecinin yürütülmesi anlamına geliyor.

POLİTİKA

Dört ülkeye yayılan Kürt sorunu, bölge ülkeleri tarafından çözümsüzlüğe doğru itiliyor.

Kerkük'te neler oluyor?

Kerkük'ü Kürdistan'ın Kudüs'ü olarak gören Kürtlerse yakaladıkları bu konumlanma fırsatını değerlendirmek için savaşıyorlar.

Kenan Dağaşan

25 Ağustos'ta Irak Başbakanı Sudani'nin Kerkük'teki Ortak Operasyonlar Karargâhı olarak bilinen binayı Kürdistan Demokrat Partisi'ne (KDP) iade etme kararını açıkladıktan sonra Kerkük'teki Arap ve Türkmenlerin sokak eylemleri başladı. Kerkük-Erbil yolu trafiğe kapatıldı. Eylemlere Sünni Arap aşiretleri, çeşitli Türkmen grupları, daha çok İran yanlısı olarak bilinen Şii Asayib Ehlilhak Hareketi taraftarları da katıldı. 2014-2017 yılları arasında KDP'ye ait olan karargâhın tekrar KDP'ye devredilme kararı, önceleri Irak'ın önemli ticaret merkezi ve zengin petrol kaynağı olarak; şimdilerde ise etnik çatışmalar ve yoksullaşma ile anılan kentte çatışmaları tetikledi. Türkmen ve Arapların yoğunlaşan eylemleri sonrasında Kürtlerin de karşı eylemlere geçmeleriyle birlikte kentte sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Yaşanan çatışmalarda Kürtlerin yoğun olarak yaşadıkları Rahimava bölgesinde 4 Kürt yaşamını yitirdi.

Akabinde olayların tırmanmasıyla birlikte ordu alarmına geçirildi. Ordu güçleri de Kerkük'e konuşlandı. Kerkük valisi yaptığı açıklamada binanın devrinin ertelendiğini açıkladı.

Binanın önemi (!)

Aslında bina, IŞİD'in 2014'teki ilerlemesi sırasında Irak ordusu bölgeden çekilirken peşmergenin eline geçmişti. Takip eden üç yıl boyunca bina Kerkük KDP karargâhı olarak kullanıldı. Hatırlanacağı gibi 2017'de yeni Irak anayasasının gereğince Kerkük'ün statüsünün belirlenmesi için bir referandum düzenlenmişti. O referandum döneminde Kürt tarafıyla Arap tarafı arasında gerilim yükselmiş, karşılıklı suçlamalar birbirini izlemişti. Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi ve Bağdat yönetimi arasında Kerkük'ün hangi yönetime bağlı olacağına dair oluşan anlaşmazlık referandum krizini doğurmuştu. Kerkük'te yapılan referandumu tanımayan Bağdat yönetimi Irak ordusunu ve Haşdi Şabi milislerini Kerkük'ün çeşitli noktalarına konuşlandırmıştı. Ekim 2017'de kente

giren Irak ordusu ve Haşdi Şabi kentte kontrolü ele almış, KDP binasını boşaltarak burayı Kerkük Operasyonlar Karargâhı'na dönüştürmüştü. Bir binanın devrinin bu kadar büyük eylemler getirmesinin elbette ki binanın kendisiyle az bir ilgisi var. Asıl konu aslında kentte giderek yükselen gerilim. Kerkük şehri üç parçadan oluşan Irak devletinin en ihtilafli yerlerinin başında geliyor. Kerkük kentinin sahip olduğu zengin petrol yatakları dolayısıyla, istikrarsız Orta Doğu tarihinde her daim üzerinde hak iddia edilen önemli bir kentti. Dört ülkeye yayılan Kürt sorunuyla birleşen bu açmazlar kenti sürekli patlamaya hazır

tutuyor. Şimdilik bir komite kuruldu ve koalisyon hükümetinin temsilcileri komisyonunda yer alacak. KDP ve KYB de bu komisyon içerisinde yer alacak. Bir çözüm önerisi getirilmeye çalışılacak.

Bundan sonra ne olacak?

Sudani ve KDP belli ki bir anlaşmaya varmışlar. 18 Aralık 2023'te gerçekleşecek il meclisi seçimlerinde 2017'deki durum sonrası KDP'nin kente dönüşü konusunda bir uzlaşmaya varıldığı anlaşılıyor. Binanın devrinin bu anlaşma çerçevesinde sağlanacağı hesaplanıyordu. Sonuçta KDP olmadan Bağdat'ta bir hükümet kurmanın ve bu

hükümeti ayakta tutmanın mümkün olmadığı biliniyor. Binayla ilgili tavizin arkasında yatan gerçeklik bu. 18 Aralık seçimlerine yaklaşırken KDP'nin Kerkük'e konumlanması ve bir Kürt valinin seçilmesini sağlama ihtimali Arap ve Türkmenleri harekete geçirdi. Elbette bu güçlerin arkasında İran ve Türkiye'nin olduğunu belirtmekte fayda var. Türkiye ve İran Kerkük'te bir Kürt valisi istemiyorlar. Dolayısıyla olaylara dolaylı olarak müdahale ediyorlar. Kerkük'ü Kürdistan'ın Kudüs'ü olarak gören Kürtlerse yakaladıkları bu konumlanma fırsatını değerlendirmek için savaşıyorlar.

Kürt bölgelerine askeri operasyonda yeni bir durum mu var?

Böylesi bir diplomatik atağın, AKP-MHP iktidarının kuzeyde ve güneyde Kürtlerin direnişini askeri olarak bitirme planının başarısızlığını ve sınırlarına ulaştığının göstergesi olduğunu saptamak mümkün.

H. Arıkuşu

Hegemonya krizinin hareketli dengelerinden kolayca sıyrılan şey; sınır ötesi askeri operasyonlar. Sermayenin vatani, vicdani yoktur; ama halkın yoksul ve öfkeli duygularında milliyetçilik kaydırığında oynamayı çok iyi bilirler. Ekonomik krizi askeri operasyonlara "tahvil" edip, savaşlarla faşizmi "tahsil" etmede de üstlerine yoktur. Ağustos ayıyla birlikte Kürt bölgelerinden yoğun askeri sevkیات ve çatışma haberleri geliyor; hem içerde (Şırnak, Hakkâri, Urfa), hem de sınır dışındaki Zap bölgesinde. 5 Ağustos 2023'te, 6 askerinin ölümü haberiyle Türkiye gündeminde dikkatler bir kez daha askeri operasyonlara yöneldi. Peki sahadaki bu hareketlilik neyin nesi? Yeni bir durumu mu işaret ediyor? Yaşanan durumu hareket halindeki dünya, Orta Doğu, siyasi/askeri dengelerin sürekliliği ve anlık kopuşları içindeki "yeni durum" olarak değerlendirebiliriz.

Seçimler, Ukrayna Savaşı, Astana, Vilnius ve sonrası

Ukrayna Savaşı'yla birlikte Rusya'nın işgal ettiği bölgelere yoğunlaşması ve kısmi irtifa kaybetmesi sonucu, bu durumu Orta Doğu'da fırsata çeviren Türkiye, savaşın başlamasından iki ay sonra 18 Nisan 2022'den önceki altı yılı takiben süregelen "Pençe" operasyonlarına yeni bir ek niteliğinde "Pençe-Kilit" adıyla bir hamle daha yaptı. Kuzey Irak'ın Türkiye sınırına komşu Avaşın, Zap, Metina-Basyan bölgesine yüksek teknolojik yoğunluklu ve KDP'nin iş birliğinde büyük çaplı bir operasyon başlattı. Amacını; KÖH'ü zayıflatıp Kürtleri iradesizleştirmek, enerjinin kalbi olan bir bölgeyi denetimine almak olarak saptayabiliriz. Bunun aynı zamanda seçimden önce AKP-MHP iktidarının konsolidasyon girişimi olduğunu da belirtebiliriz. Aslında atılan politik adımlar "süreklilik" içinde olan durumu ifade ediyordu; Gezi isyanı, 7 Mayıs 2015'te AKP'nin seçim yenilgisi, 1 Kasım 2015 seçim darbesi, Kürt halkının iradesini tamamen

kırma/çökertme politikaları... Bunlar Erdoğan tarafından Kürtlerin yaşam alanları olan özerk bölgelere karşı 2016'da "Yeni bir Kandil oluşturulmasına asla izin vermeyeceğiz" söyleminde dilendirilen konseptin devamıdır.

Yeni durum nedir?

"Yeni durum"u ise onu hazırlayan birkaç olayı hatırlatarak açıklayabiliriz: Birincisi 20-21 Haziran 2023 tarihlerinde gerçekleşen Astana Zirvesi'nde alınan kararlar Türkiye'yi cesaretlendirmiştir. Zira zirvede Kürtlere "özerk bölgeler" demokratik anayasa anlayışı yerini "gayri resmi özerk" nitelemesine ve "iradenizi dayatmazsanız Türkiye'de kendiliğinden çekilir" noktasında ise Kürtleri "kusurlu/suçlu" bulma durumuna getiren politikaları bırakmıştır. İkincisi NATO'nun Vilnius Zirvesi'nde Türkiye'nin özellikle ekonomik kriz nedeniyle zorunlu olarak uyumlu tutumu (İsveç'in üyeliği, Ukrayna'nın olası üyeliğine dair açıklamalarla yavaşça Rusya'ya bir karşı dokunuş) Suriye politika-

sında bir değişiklik eğilimini de beraberinde getirmiştir. Üçüncüsü, 14-28 Mayıs seçim zaferinin, AKP-MHP iktidarına İslamcı-faşist kurumsallaşmayı sağladığı güç ve cesaret. Dördüncüsü; bütün bu cesaretlerin yanında varoluşunu etkileyen "korku" duygusunu da unutmamak gerekir. O da şu korku ki, Astana'dan iki gün sonra Kürtler, Araplar ve Ezidilerin oluşturduğu Suriye Ulusal Koordinasyon Kurulu'nun; "Suriye'yi işgal eden emperyalist güçlerin/getelerin esas amaçlarının Rimelan, Deyrizor, Haseke'deki petrol ve doğalgaz olduğunu" açıkça vurgulamaları ve kendi öz güçlerine dayalı irade beyanları; Kürtlerin ABD, Rusya tarafından "alternatifsiz" bırakılma çabalarına karşı önemli bir hamle olarak görülmelidir. Bu korkuyu Türkiye'nin Suriye-Irak politikalarını "negatif" yönden hareket ettiren etken olarak değerlendirebiliriz.

Tam da bu noktada, Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın 22-24 Ağustos 2023 tarihlerinde Bağdat ve Erbil'i kapsayan Irak Hükümeti ve Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ne ziyaretinde hem Irak Hükümeti mevkidaşı Fuad Hüseyin, hem de Kürt Bölgesel Yönetimi (KBY) başkanı Neçirvan Barzani'yle ayrı ayrı görüşmesi özellikle dikkate değer ipuçları veriyor. Böylesi bir diplomatik atağın, Kürt Hareketi'ni yalnızlaştırmak ve siyasal iradesini işlevsizleştirmek için yeni bir siyasal dinamik oluşturma niteliğini taşısa da; özellikle son sekiz yıldır yürütülen, 24 Temmuz 2015'ten 24 Temmuz 2023'e (ki Lozan Antlaşması'nın yüzüncü yılına simgesel bir tarih seçimini akla getirebilecek bir aralıkta), AKP-MHP iktidarının kuzeyde ve güneyde Kürtlerin direnişini askeri olarak bitirme planının başarısızlığını ve sınırlarına ulaştığının da göstergesi

si olduğunu saptamak mümkün.

Gökte yıldızlar

Derler ki; gökteki yıldızlar 1047 yılda bir aynı hizaya gelirmiş. Ukrayna-Rusya savaşı dünya güç dengelerinde ülkelerin durumunu yeniden karıyor. Seçim zaferini de arkasına alan Erdoğan, emperyalist ülkelerin (büyük yıldızların) çoklu hegemonyasının; hareketli, iç içe geçmiş ve karmaşık dengelerinin Ukrayna savaşı gerçekliğinde Türkiye'ye bölgesel dengelerde yeni denklemler oluşturulması için "aynı hizaya" geldiğini dü-

şünüyor olmalı ki; yayımlıca savaş politikasının arkasına düşüyor. Bir yandan da Kürt bölgelerinde derin diplomasiyle "anti-Kürt Sözleşmesi" arayışını sürdürüyor. Bu bir maceracılık değil; aslolan tamamen sermayenin azami kâr güdüsü dinamiği. Ne yapıyorlarsa kendi İslamcı-faşist iktidarlarının "müesses nizami" gereğince yapıyorlar. "Yeni Türkiye", "Yeni-Osmanlıcılık", "Türklerin Yüzyılı" böylesi ruh ve bilinçle yapılandırılıyor.

Ağrılan yaşam şartları işçi sınıfının tayin edici rolünü artırıyor.

Direniş dalgası yayılıyor

Uygulanan ekonomik politığın stratejisinin değişmediği açık. Daha ucuz iş gücü, daha çok yoksulluk, daha çok açlık, daha fazla iş cinayeti olarak devam ediyor, dolayısıyla emekçiler adına değişen bir şey yok.

Serkan Nar

Türkiye işçi sınıfının tamamının doğrudan ya da dolaylı olarak bu denli yoksullaştığı başka bir dönem olmadı. Kapitalistlerin zenginlik hırsı ve daha fazla kazanma isteği Marx'ın yıllar önce söylediğini bir kez daha hatırlatıyor. Marx, "Yoksulluğu azaltmadan zenginliği arttıran ve suç işleme bakımından, sayılardan daha hızlı artış gösteren bir toplumsal sistemin özünde çürümüş bir şeylerin olması gerekir" diyordu.

Çürümüş düzenin faturası

Tam da Marx'ın dediği gibi sermaye ve servet sahiplerinin hükümetleri olan AKP hükümetleri; birikim süreçlerinin işsizlik, yoksulluk, ekolojik bozulma gibi sonuçlarından ve bunların toplumsal ve çevresel maliyetlerini hiçbir zaman üslenmediler. Üstelik burada oluşan tüm maliyetleri hiç tereddüte mahal

vermeden emekçilerin sırtına yükledi.

Bu çürümüş düzenin çarklarının dönmeye devam etmesi için meclisin kapanmasına yakın zamanda gündeme gelen ve deprem gerekçe gösterilerek alelacele yasalaşan ek bütçe ile beraber bir kez daha maliyetler emekçilerin sırtına bindirildi. Yasalaşan ek bütçe içerisinde vergi düzenlemeleri, kemer sıkımayı bir boğaz sıkıma çevirirken ülke genelinde, özellikle temel gıdada fiyatların kontrol dışına çıkması, kentlerin tamamına yayılan fahiş kira sorunları, ulaşım zamları gündelik yaşamı buhrana çeviriyor.

Emekçiler adına değişen bir şey yok

Seçimlerden hemen sonra,

Mehmet

Şimşek'in Hazine ve Maliye Bakanı olarak atanmasıyla ekonomiye dair oluşan iyimserlik ve ortodoksluğa dönüş tartışmaları bir kenara, Türkiye kapitalizminin son birkaç yıldır sürdürücüsü olduğu rekabete dayalı ihracat yönelimli birikim modeli ve uluslararası tedarik zincirine eklenme iştahı

takip etmeye değer. İhracata dayalı üretim yapan orta ve alt kademelerde yer alan taşeron ve tedarikçi şirketlerin yani KOBİ'ler ve OSB'lerdeki kuruluşlarla beraber büyük sermaye sahiplerinin çok ciddi kâr oranlarını açıkladıklarını biliyoruz. Uygulanan ekonomik politığın stratejisinin değişmediği açık. Sermaye birikiminin temel dayanağı, emek piyasasının baskılanması ve maliyetlerin düşürülmesi idi. Yani daha ucuz iş gücü, daha çok yoksulluk, daha çok açlık, daha fazla iş cinayeti olarak de-

vam ediyor, dolayısıyla emekçiler adına değişen bir şey yok.

Şireci tekstil çıkış yolunu gösteriyor

Temel gıda ihtiyaçlarını karşılayamayan, kirasını, faturasını, borçlarını ödeyemeyen milyonlarca insan yoksullukla, hatta açlık riskiyle karşı karşıya. Ücretli emekçilerin üçte ikisi asgari ücret ve civarı ücretle yaşam mücadelesi veriyor. Tam da bu noktada giderek ağırlaşan yaşam karşısında emek ve sermaye çatışmasına içkin olarak işçi sınıfının tayin edici rolü

boy göstermeye başlıyor. Ülke çapında farklı işkollarından onlarca fabrika ve işyeri ek zam ve sendikalaşma talepleriyle direniş dalgasını harlıyor. Antep Başpınar OSB'de Şireci Tekstil ile başlayan direniş dalgası Erkaplan ve Artemis Halı'ya sıçradı. Bu direniş dalgası Antep'in diğer tekstil fabrikalarıyla beraber ülkenin farklı bölgelerine yayılıyor. Zengini daha zengin yoksulu daha yoksul yapan bu çürümüş düzene karşı Şireci Tekstil işçilerinin açtığı yol bu çürümüş düzenden çıkış yoludur.

Motorlu Kurye İşçiler Dernekleri (MİD):

Motokuryelerin örgütlü mücadelesini bir adım daha ileri taşıyoruz!

Turizm Eğlence Hizmet İşçileri Sendikası (TEHİS) olarak, son bir aydır Motorlu Kurye İşçileri Dernekleri (MİD) çalışmalarını, İstanbul genelinde örmeye başladık. Hedefimiz ise derneklerimizi ülke geneline yayılmış bir çalışmaya evrilmektir.

MİD, motokuryelerin belirlediği ilke ve talepler üzerinden onların öz örgütü ve mücadele aracı olarak kendi varlığını gerçekleştirdi. Bu gerçekliği büyütmek için motokuryelerin çabaları devam ediyor. İstanbul'un Anadolu yakasında genel merkezimizi ve Bağcılar ilçesinde de şubemizi kurduk. Dernekler tamamen kuryelerin vermiş olduğu gönüllü bağışlar ile kurulmakta. İşçi sınıfının içinde yaşadığımız zamandaki örgütlenmesinin en çok maruz kalan, esnek ve güvencesiz çalıştırılmanın en yoğun olduğu bölüğüne baktığımızda kurye işçileri ve dolayısıyla motokuryelik karşımıza çıkıyor. Hem ülkede hem de dünyada bağımsız işçi adıyla çalışan motokuryeler, en asgari işçilik haklarından bile faydalanamıyor. Bir işyeri olmadan hizmet satan bu emek biçimi ile hizmeti satın alan müşteriyi yan yana getiren şirketler, devasa kârlar kazanırken, işçiler kârın tokluğuna çalışmaya devam etmekte. Esnaf kurye modelinde çalışan hiçbir motokuryenin ise artık bir gelecek planı yok. Hayatlarımız ve gündelik yaşamımız yalnızca günü kurtarma mücadelesi etrafında dönüyor. İşin gerçekleşmesi sırasında kullanılan tüm üretim araçları

(motor, telefon, teknik ekipman ve donanım) kuryenin boynuna yıkılmış durumda. İşe giriş çıkış saatleri ise yöneticilerin kontrolünde. Üretim sürecinden elini ayağını çeken patronlar, sürecin denetleme kısmına gelince en ufak geç kalmada bile kuryenin üç-

ğundan söküp atarak işçilerin bireysel hatalarıyla gerçekleşmiş trafik kazası biçiminde tutanaklara geçiyor. 2022 yılında 58, 2023 yılının Ağustos ayının sonlarına kadar ise 31 meslektaşımız yaşamını yitirdi. Tüm bu iş cinayetlerinin temel sebebi ise işin gerçekleşme sürecindeki "ne kadar çok teslimat o kadar çok para" mantığı yatmaktadır. Bu nedenle derneklerimizin temel ilkesinden birisi iş cinayetlerini ve kazalarını önlemektir. İş cinayetlerin önlenmesi mümkündür ve bunun için örgütlenmek derneklerimizin ilkesel duruşudur.

Derin yoksulluk ve alım gücünün düşüşü işçilere daha uzun mesai saatleri olarak geri dönüyor. Esnaf kurye (bağımsız işçi) modelinde çalışan tüm meslektaşlarımız 12 saatten aşağı çalışmıyor. Zaten 12 saatten aşağı çalışmak bu işten para kazanamamak anlamına da geliyor. Türkiye'deki iş kanunu gereği 11 saatlik çalışma saati sınırı da esnetilmiş oluyor. Hiçbir yasa ya da uluslararası çalışma kanunu patronların kâr arzusunun karşısında duramıyor. Tam da burada her zamankinden daha fazla sorumluluk almaya ve örgütlenmeye ihtiyaç duyuyoruz.

MİD yukarıda ortaya koyduğumuz zeminden hareketle bir ilkesel konumlanış ve mücadele hattı belirleyerek stratejisini şu şekilde ortaya koyuyor:

İlkelerimiz ve Mücadele Hattımız

1. Motokuryelerin yaptıkları işin meslek tanımı olmalı ve motokuryelik yüksek tehlikeli işler statüsüne alınmalıdır.
2. Örgütlenme hakkı tüm motokuryelere tanınmalıdır. Esnaf kurye (bağımsız işçi) ya da başka biçimlerde çalışan tüm motokuryelerin örgütlenme hakkı yasal güvenceye alınmalıdır.
3. Esnaf kuryeler işçi sayılmalı ve işçilikten doğan tüm haklara sahip olmalıdır.
4. Esnaf kuryelere haftalık ve senelik izin hakkı tanınmalıdır.
5. Puanlama sistemleri, bonus ve primler yüzünden hız baskısına, üretim yağmasına maruz kalan ve dolayısıyla yaşanan iş kazası ve cinayetlerinin önüne geçilmelidir. Tüm iş cinayet-

6. Motokurye kazalarına sebebiyet veren 20, 25, 30 dakika gibi teslimat süreleri kaldırılmalı, motokuryeler teslimatı baskı altına alınmadan yapmalıdır.
7. İşyerleri Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından denetlenmelidir.
8. Göçmen ve öğrenci motokuryelerin güvenceli ve sigortalı çalışma koşullarının tanınmalıdır.
9. Motokuryelere insanca yaşamaya yetecek bir ücret verilmelidir.
10. İşe geç kalmalarda uygulanan ağır ceza ve uyum kesintileri kaldırılmalıdır. (Bir

11. Uzun ve zorunlu çalışma süreleri kısaltılmalıdır.
12. Mesleki yeterlilik sertifikası zorunlu hale getirilmeli ve ücretleri patronlar tarafından karşılanmalıdır. Tüm bu ilkesel yaklaşımın garantisi ise motokuryelerin birliği ve örgütlenmeleri olacaktır. Kendi gücünün farkına varıp, kaderini eline alan motokuryelerin karşısında hiçbir patron duramayacaktır. Bizler bu güven, kapasite ve güç eşiklerini aşmaya adayız. Sendikamız ve derneklerimiz tam da bu mücadele hattında patronlar ile dışı dış göze göz bir mücadeleyi önüne koymuştur.

MİD
MOTORLU KURYE
İŞÇİLERİ DERNEĞİ

retini kesmekte hiçbir beis görmüyor. Bu çalışma biçimi aynı zamanda iş cinayetleri ve kazalarını da patronların sorumlulu-

Öncesi ve sonrası ile seçimler ve kadın hareketi

Kazanmanın yolu sosyalist feminist hattı illa ki örgütlü zeminde büyümekten geçiyor. İş yerlerinde, atölyelerde, sokaklarda, okullarda, evlerde kadınları örgütlü mücadeleye çağırmanın tam zamanı!

Didar Gül

Memleket tarihinin son derece kritik bir seçimini daha geride bıraktık. 14 Mayıs ve 28 Mayıs seçimleri tüm şaibesi ile geride kaldı. Kadın hareketi bakımından seçim sürecinin öncesi, anı ve sonrası ile birlikte bütünlüklü bir biçimde tartışmak gelinen noktada son derece önemli. Seçim süreci öncesi ve sürecin içerisinde AKP-MHP faşist bloğu kadın düşmanlığına perçinledi. Geline durumda kız okulları tartışmalarından 6284'e göz dikilmesine bir dizi girişimi ve bu girişimlerin hızını görmek gerekir.

Kadın hareketinin seçim pozisyonu:

AKP-MHP-Yeniden Refah ve HÜDA-PAR karşısında kadın hareketinin pozisyonunu seçim sürecinde de sonrasında da güçlü bir pozisyon olarak değerlendirmiyoruz. Sürecin ihtiyaçlarını tam anlamıyla karşılayamadık. OHAL, pandemi gibi süreçlerde dahi sokakta var olan, gücünü sokaktan alan, sokak sokak örgütlenen kadın hareketinin bu süreci "kendi köşesinde" geçirmesi kadın hareketi / feminist hareket için tartışmaya değer bir konu.

Faşizmin inşasına soyunan iktidar bloğu karşısında yalnızca restorasyon güçlerine bel bağlayan, umudu orada gösteren, işte hareket içerisinde bir süredir baş gösteren bu eğilimin ta kendisi. İktidar bloğunun karşısında konumlanan en güçlü adaya oy çağırısı yapmakla tüm umudu ve kurtuluşu orada görmek arasında bir uçurum olduğunu görerek bu

değerlendirmeleri yapmak gerekiyor. Seçim çalışmalarında tüm kadın düşmanı söylem ve politikaları sokakta kendi sözü, kendi zemini ve kendi kapsayıcılığı ile yanıt olamayan, politikleşen kadın kitlelerini de bu zemine çekemeyen hareket söylemsel tepkilerin dışına çok sınırlı çıkabildi. Bu süreçte örgütlülüğü büyütme, güç toplama zemini kaçırılmış olsa da (genel hareket için) buraya bakmanın önemli olduğunu söylemeden geçmeyelim.

Şimdi ne yapmalı?

Yaratılmak istenen kadına, çocuğa, işçiye, LGBTİ+'lara, doğaya düşman yeni düzenin karşısında elbette tüm toplumsal dinamiklerle birlikte kadın hareketinin/feminist hareketin de hızlıca yeni döneme dair planlar çıkarması, zaafını ortaya sermesi ve sürecin içerisinde hızlıca pozisyon alması gerekiyor.

Bugün hangi sokaktan geçsek örgütlenme potansiyeli taşıyan onlarca kadınla karşılaşılıyor. Seçimin hemen ertesi günü kadınların kadın örgütlerine hızlıca yönelmesi tesadüf değil.

Solun kriziyle bağlantılı düşündüğümüzde sosyalist feminist kadınların bu noktada sorumluluğunun arttığını da söyleyelim. Şimdi işimiz eskisinden daha zor. Her hamlenin karşısında güçlü duran, somut talepler ve kazanımlara odaklanan, kendi politikasını üreten bir hareket zeminine ihtiyaç çok açık. Bunun potansiyeli de mevcut. Kazanmanın yolu sosyalist feminist hattı illa ki örgütlü zeminde büyümekten geçiyor. İş yerlerinde, atölyelerde, sokaklarda, okullarda, evlerde kadınları örgütlü mücadeleye çağırmanın tam zamanı!

Nafaka hakkı, kadınlar ve mücadele

Kadınların şiddet döngüsünden kaçmak için başvurdukları ilk yöntemlerden olan boşanmak, nafaka tartışmaları ile daha da zor bir hale geliyor.

Ayşegül Temür

Geçtiğimiz günlerde Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahinur Özdemir Göktaş, "Süresiz nafaka gibi bir durum adil bir durum değil... Süresiz bir nafaka sizin için adil mi? Açıkça sormak istiyorum." cümlelerini kurdu. Biz kadınlar bu cümlelerin tesadüfi olmadığını çok iyi biliyoruz.

Saldırıları yeni değil

AKP-MHP faşist iktidarı her geçen gün kadın ve LGBTİ+'ların kazanılmış haklarına saldırıya devam ediyor. Bu saldırıların en son örneklerinden birini de yeniden gündeme getirilen nafaka hakkı tartışmalarında görüyoruz. Medeni Kanun'un 175. maddesi "Boşanma yüzünden yoksulluğa düşecek taraf, kusuru daha ağır olmamak koşuluyla geçimi için diğer taraftan mali gücü oranında süresiz olarak nafaka isteyebilir. Yükümlüsünün kusuru aranmaz" der. Kanunda da belirtildiği gibi nafaka boşanma sonucunda yoksulluğa düşecek tarafa tanınan bir hak ve ülkemizde bu haktan en fazla kadınlar yararlanmakta. Biz kadınlar bunun sebebinin özellikle kadınların evlilik ve çocuk doğurmakla birlikte çalışma hayatından uzaklaşmak zorunda kalmaları, kadın istihdam oranlarının hala erkeklere oranla oldukça geride olması, toplumsal cinsiyet rolleri gereğince kadınların evlilik öncesi ve sonrasında asıl işlerinin kendi paralarını kazanmak yerine ailenin devamlılığını ve düzenini sağlamak gibi sebeplerden kaynaklandığını biliyoruz.

2021'de İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasıyla birlikte kadınların şiddet karşısında çaresiz bırakılmaya çalışıldığı, erkek şiddetinin devlet eli ile meşrulaştırılma çabaları ve toplumun her kesiminde kadına şiddetin yine devletin cezazsızlık politikaları ile adeta teşvik edildiğini görüyoruz.

Nafaka hakkı hayata geçmiyor ki!

Bunu sadece görmekle kalmıyor, sayısal verilerden de biliyoruz. Ülkede kadına yönelik şiddet bu denli artmışken kadınların şiddet döngüsünden kaçmak için başvurdukları ilk yöntemlerden olan boşanmak, nafaka tartışmaları ile daha da zor bir hale geliyor. Çoğu kadın ya nafakasını zamanında alamıyor, alsa bile yıllar süren boşanma davaları sırasında herhangi bir destek olmadan hayatta kalmaya çalışıyor ya da aldığı nafaka miktarı derinleşen ekonomik kriz koşullarında hiçbir anlam ifade etmiyor.

Kadınlar geri adım atmayacak

Faşizmi kurumsallaştırmaya çalışan iktidar, karşısında duran belki de en dinamik güçlerden biri olan kadın hareketini sindirmeye ve istediği biçimde yönlendirmeye çalışıyor. Bu tartışmaların hatta saldırıların önümüzdeki günlerde artacağı da tahmin edilesi. Tam da bu noktada biz kadınların yapması gereken şey ortada. Geçmişte yaptığımız, bugün yapıyor olduğumuz ve gelecekte de yapacağımız gibi kadın dayanışmasını ve mücadelesini büyütmeye devam etmek.

Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali: Egemenlerden söke söke alacağımız bir de neşemiz var!

Asıl önemli olan sayı, festivalin toplam yaklaşık 120 kişinin gönüllü-devrimci emeğiyle örgütlenmiş olması. Bu aynı zamanda bir çeşit meclis deneyimi.

Yazı kolektif olarak hazırlanmıştır.

Hatay'da depremin üzerinden daha bir yıl bile geçmemişken ilkeleri elden bırakmadan bir halk festivali yapmak... Kolay olacak değil elbette. 6 Şubat depremi, devletin halkı yalnızlığa terk etmesi, kayıplar, acılar, öfke ve devrimcilerin öncülüğünde organize edilen dayanışma faaliyetleri... İşte tam da üç noktanın bulunduğu yerde yeniden inşanın umudunun, coşkusunun oluşturulması duruyor ve festival de burada başlıyor.

Hatay halkına yapılan sistematik göç ettirme politikasına karşı "Ma Rıhna Nehna Hon" diyor festival; 'buradayız gitmiyoruz. Bunu söylemekle bitmiyor bütün yaşananlar elbette ve nihayetinde

festivale de sirayet ediyor çok çeşitli duygular. Çocukların kahkahalarıyla köyler boyanıyor, tiyatro oyununun alkışları gözyaşı oluyor, sahnede söylenen şarkı belki geçmiş belki geleceği çağırıyor, panel konuşmacılarının cümleleri izleyiciler tarafından kocaman vücut hareketleriyle onaylanıyor. Bir yandan da tabii ki tahmin etmesi zor değil, çoğunlukla "festivali iyi ki yaptınız", "yine yapalım" diyenlerle karşılaşmış olsak da etkinliklere katılmak istemeyen, hatta yapılmasını dahi istemeyen insanlarla da karşılaştık. Bıkmadan, yorulmadan bu festivalin, bir ayağa kalkma manifestosu olduğunu anlatmaya çalıştık. İşte bütün bu duyguların toplamı oldu Evvel Tem-

muz Kültür Sanat Festivali. Devrimcilerin öncülüğünde halkın öz gücüyle festival gerçekleşti. Sömürücülere, halk düşmanlarına dert oldu, devrimcilere güven oldu, Hatay halkına soluk oldu, moral oldu.

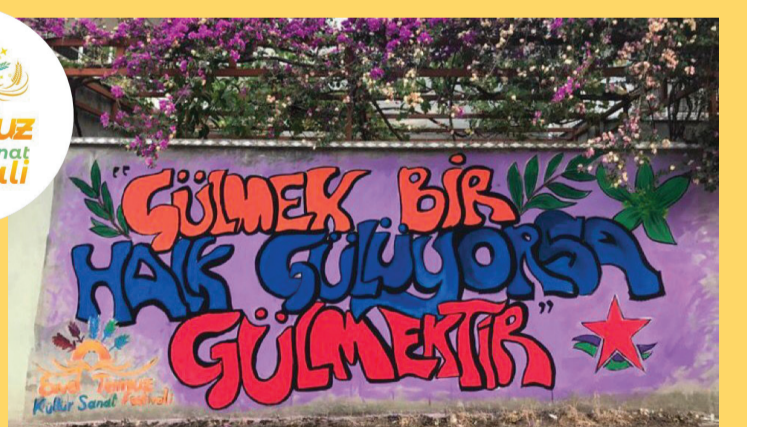
Zengin bir içerik

Festival yine atölyeler, paneller, tiyatro, müzik sahneleri, spor buluşmaları ve duvar boyamalarının yanı sıra çocuklar, gençler ve kadınlar için özel etkinlikleri halkla buluşturmaya yönelik oldu. Samandağ, Defne, Arsuz ve Serinyol'da 7-23 Temmuz arasında yepyeni bir festivali yaşamak ve yaşatmak, halkın haklı öfkesini bu zeminde çoğaltan özneleşme istencine ve Hatay'ı yeniden

inşaya uzanan yolu örmenin, neşesini ve umudunu tekrar kuşanmasını sağlamak anlamına geldi. Festival nasıldı? Kaç kişi katıldı, kimler sahne aldı? Tabii ki bunlar da önemli sorular ve zaten web sitesi ve sosyal medya hesaplarından rahatça görülebiliyor. Festivalin her gün tutulan raporlarından anlaşılacak yaklaşık 10 bin kişi izlemiş, onlarca sanatçı sahne almış, onlarca kişi atölye yürütücülüğü yapmış, onlarca kişi panellerde konuşmacı olmuş. Ama asıl önemli olan sayı, festivalin toplam yaklaşık 120 kişinin gönüllü-devrimci emeğiyle örgütlenmiş olması. Bu aynı zamanda bir çeşit meclis deneyimi.

Bir özneleşme pratiği olarak festival

Her sabah festival toplantısından başlayarak gün boyu söz, karar, sorumluluk ve eylemlilik sıralaması çalışılıyor. Ta ki gece değerlendirme çemberine kadar. Evet, bu kadar kişiyi bilgi olarak eşitlemeye çalışmak, tecrübeyle sabitlenmiş bazı şeyleri tekrar tekrar konuşmak biraz yorucu olabilir ama özneleşmenin, özneleşmenin de bedeli bu. Festival bittiğinde herkes bu bedeli ödediği için oldukça mutlu. Sponsorsuz, halkın ve festival emekçilerinin öz gücüyle yapılan, belli ilkelere etrafında hareket edip, halkın komünal değerleriyle bugünün sosyalist değerlerini buluşturmayı hedefleyen bir festival bir kez daha gerçekleştirildi.

ÇOCUK/GENÇLİK

Çocuklardan gençlere; yaşamın her alanında mücadele ve dayanışma sürüyor

Parasız eğitim haktır

Elbette okullara bütçe, çocuklara ücretsiz kırtasiye malzemesi ya da ücretsiz bir öğün okul yemeği yok. Deprem bölgesindeki çocukların eğitimine ayrılan özel bir bütçe zaten yok.

Hatice Göz

Seçimleri arkasına alarak yürüyüşünü hızlandıran faşist kurumsallaşma, toplumu her yanıya sarmaya devam ediyor. Ekonomi politikalarındaki bilinçli hamleler sonucu hep aynı yerde birleşiyor: halktan hortumlayıp en üstteki zenginler tabakasını giderek sivrileştiriyor. Elbette bu hamlelerin bedelleri de oluyor; o bedeli de halk ödüyor. Halkın çocukları ödüyor. Hem de hayatın her alanında. Çocuk hakları her geçen gün daha da sert şekilde çiğneniyor. Çocuklar ölüyor, istismara uğrattılıyor, eğitimden kopuyor, işçileşiyor, evlendiriliyor... Aynı zamanda bu derin yoksulluğun pençesinde eğitimlerini sürdürmeye çalışıyorlar.

Herkesin bildiği gerçekler

Birkaç soru sorarak ilerleyelim: Eğitim ücretsiz mi? Kitaplar bedava mı? "Okul bağı" yasak mı? Okulda verilen eğitim, söylediği gibi yeterli mi? Ülkenin herhangi bir mahallesinde bir ebeveyni çevirip bu soruları sorsak hepsinden olumsuz yanıt alacağımız malumunuz. Zira bu ülkede eğitim

hiçbir zaman gerçek anlamıyla ücretsiz, nitelikli, bilimsel olmadı. Ancak son 20 yılda neoliberal politikaların hız kazanması ile birlikte eğitim tam anlamıyla bir sektör haline geldi; kâra dayalı, kamu kaynaklarının giderek kısıldığı, niteliğin bile isteye zayıflatıldığı bir alan. Bu ülkede eğitim oldukça masraflı. Asgari ücretle çocuk okutmak demek sürekli borç altında yaşamayı kabul etmek, her şeyden kısıp okula harcamak demek. Çocuklar okula kaydedilirken istenen "bağış"lardan okul aile birliği "katkı"larına, kırtasiye masraflarından her yıl değişen formlara, öğretmenlerin dahi yüzünü açmadığı devlet kitaplarının yerine istenen kitaplara harcanan paralardan kantin fiyatlarına, taksiiyi geçen servis ücretlerinden "gezi, gösteri" adı altında istenen kıyafetlerin, materyallerin paralarına, ek okuma kitaplarından bilgisayar, tablet gibi

elektronik ihtiyaçlara, okulun badana boya masrafından ampulüne... Tüm bunlar şimdi ebeveynlerin uykularını kaçırıyor. Son açıklamalara göre en ucuz

affedenler halkın çocuklarına karşı da açıkça suç işliyorlar. Bakan çıkıp "kız okulları olmadığı için eğitimden kopuyor çocuklar" diyor. Oysa çocuklar yoksulluktan kaynaklı okulu bırakmak zorunda kalıyorlar. Pek çok ebeveyn için okul artık bir "lüks". MEB, bütçeyi keyfince kullanırsa, çocuklar bir bir işçileşiyorlar, okula gidebilenler ailesine yük olduğunu düşünüyor, aç gidip dönenler de oluyor kilometrelerce yol yürümek zorunda kalanlar da. Ülkenin Anayasası'nda eğitim ücretsizdir diyor. Çocuk Hakları Sözleşmesi de bunu söylüyor. Çocukların hakkı olan, esas bu. O halde şimdi bu hakkı koparıp almak lazım. Ebeveyn örgütlenmeleri-dayanışmaları kurmak, mahallelerde bu kapsamda buluşmalar organize etmek ve çözümler aramak, MEB'e bütçenin hesabını sormak, hakkımız/çocukların hakkı olan ücretsiz nitelikli eğitimi almak için ses çıkarmak şart.

kırtasiye alışverişi -sadece kalem, defter vb- 2 bin TL'yi geçiyor. Bunun içinde forma yok, çanta yok, ayakkabı vs yok.

Ücretsiz, nitelikli eğitim çocukların hakkı

Halkın vergilerini kendi rejimlerinin tahsisinde har vurup harman savuranlar, şirketleri zengin edip vergilerini

Eğitim bütçesi nereye gidiyor?

İktidar tam tersini iddia etse de MEB'e ayrılan bütçe giderek azalıyor. Ayrılan bütçenin içindeki kalemlerden ise hangilerine daha çok pay verildiği önemli. Örneğin MEB, 1 yıllık bütçesinin yarısından fazlasını ilk 7 ayda harcamış. Bu harcamalarda neler mi var? Elbette okullara bütçe, çocuklara ücretsiz kırtasiye malzemesi ya da ücretsiz bir öğün okul yemeği yok. Deprem bölgesindeki çocukların eğitimine ayrılan özel bir bütçe zaten yok. MEB'in iş birliği içinde olduğu vakıflara bağışlar var, yurt dışına akan milyarlar var, mahkeme harcamaları var, cenaze ya da seyahat giderleri var. En çok artan kalem ise Din Öğretimi Genel Müdürlüğü'ne ayrılan pay.

Çocuk hakları mücadelesini bekleyenler, görevler

Sanılanın aksine, çocuklarla ilgili her şey bizzat siyaset erkani, egemenler, iktidar güçleri tarafından hesaplanıyor, yasalar ve kanunlarla destekleniyor.

TÖP Çocuk Hakları Meclisi

Seçimlerle birlikte AKP-MHP koalisyonu faşizmi ivmелendirecek hamleleri hızlandırdı. Ekonomiden günlük hayatın akışına, sosyal yaşamdan eğitime kadar hemen her alanda bir siyasal ve toplumsal mühendislik gün gün işleniyor. Bu sürece içkin olan bir şiddet sarmalı da giderek yoğunlaşıyor. Bir rejim, faşizme ilerletilmek istenirken bir halk da topyekün faşistleştirilmek isteniyor.

O sırada çocuk politikası

Faşist kurumsallaşma sürerken, bu sürecin önemli bir parçası olan sosyal politikalar, onun da önemli bir parçası olan çocuk politikası giderek daha katı bir biçim alıyor. Sanılanın aksine, çocuklarla ilgili her şey bizzat siyaset erkani, egemenler, iktidar güçleri tarafından hesaplanıyor, yasalar ve kanunlarla destekleniyor. Bir toplum dönüştürülürken, o toplumun çocukları da henüz en küçük yaşlarda bu kodlarla yetiştirilmeye başlanıyor. Geleceğin faşizminin, şimdinin içinde şekillendirilerek büyüyen yetişkinleri! Bir neslin, geri döndürülmesi, onarılması güç biçimde faşistleşme ve işçileşme sürecine tüm yönleriyle dahil

edilmesi söz konusu. Tüm hamleler bilinçli. Çocuk hakkı ihlallerinin bu kadar artması, cezasızlıklar, sürekli evlilik yaşı tartışması açılması, kız okulları gündeminin getirilmesi, cemaat ve tarikatların neredeyse MEB'den daha fazla "eğitim" veriyor olması, ÇEDES protokollerinden MESEM'lerde işçileştirilen çocuklara kadar hemen her adım iktidarın faşist kurumsallaşma ilerleyişinin politik birer göstergesidir. Niyetleri, tüm bunların birer örnek olmaktan çıkıp yaygın kurumsal hale gelmesi! Çocuk düşmanlığının yasalarla desteklenmesi yani. Faşizm halk düşmanı olduğu gibi halkın çocuklarına da düşmandır çünkü!

Bize düşen görevler

Çocuk hakları mücadelesinin çok parçalı, dağınık ve fazlasıyla liberal alana hapsedilmiş olduğu bu zamanlarda işte çocuklar topluca bunları yaşıyorlar. Bu noktada sorumluluk sosyalistlere, bizlere düşüyor. Sosyalist hareketin bu alana yüzünü dönmesi somut adımlar atması da şart. Kendini çocuklardan yana gören herkes elini taşın altına koymak zorunda. Kaybedecek bir dakikamız bile yok! Madem yarın değil bugün, o halde haydi!

Küreklere yüklenme zamanı

Deprem sonrası süreçte yıkıntıların arasında ilden ile dayanışma ile kütüphane kuran gençlik; 15-16-17 Eylül'de gerçekleşecek olan kampta Hatay'da yeniyi inşa etme iddiasıyla yeniden buluşuyor.

Umut Özşimşek

Türkiye'nin içerisinde olduğu çoklu krizlerin, gerici politikaların gündelik yaşamda her zamankinden daha görünür olduğu bir dönemin içerisinde geçiyoruz. Bu dönemden en çok etkilenen ve yaşamı görünmeyen kesim ise gençler oldu.

Gençlik, ekonomik krizin bir yansıması olarak ilk zamların yemekhanelere, yurtlara, toplu taşımaya geldiği bir ekonomik durumun içerisinde sıkıştırdı. Artan yoksulluk ile birlikte çoğu genç okuyabilmek için iş ararken pek çoğu da okul ile iş arasında bir tercih yapmak zorunda kaldı. Bir üniversite öğrencisinin son beş yıllık yaşamına baktığımızda; pandemi ve deprem gibi iki büyük toplumsal krizde devletin aldığı ilk karar üniversiteleri kapatma yönünde oldu. Bu kararın yalnızca bir yöneteme hali olmadığını göz önüne sermek gerekiyor. Bu karar aynı zamanda eğitime dair politikasızlığın, gençlerin politikayla buluşmasından duyulan korkunun bir sonucu.

Gençler üniversitelerin kapanması ile temel yaşamlarından birinin elinden alınmasına yaşamın içerisinde kendini inşa etmeye devam ediyor. Pandemi gençlerin yükselen isyanı durdurulamadı. Kayyum rektörlere karşı özgür demokratik üniversite talebi ile gençlik ülkenin dört yanından ses yükseltti. 6 Şubat depreminde ise ülkenin dört yanından deprem bölgesi ile dayanışma köprüsünü kurdu, dayanışma çalışmalarında yer aldı. Deprem bölgesinde arama-kurtarmadan ilk yardıma, erzak dayanışmasından psikolojik desteğe birçok konuda çok yoğun genç emeği söz konusuydu.

Dayanışarak açacağız!

Bu dayanışma yaz aylarında öncelikli, devrimci değerler ile inşa olan Arap Alevi halkının kadim bayramı Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali ile buluştu. Festivalde ülkenin dört bir yanından gelen gençler Hatay'da yaşayan gençler ile yan yana geldi; yıkıntıların arasından "Ma Rihna Nihna Hon, Gençlik Burada" sesini yükseltti. Hatay'ın üç ayrı ilçesinde: Samandağ, Defne ve Serinyol'da gerçekleşen paneller, tu rnuvalar ve konserlerde gençlerin deprem sonrasında kültürüne sahip çıkma iradesi Evvel Temmuz Kültür Sanat Festivali'nin iradesiyle buluştu. Sonrasında bu dayanışma, Her Yer Çocuk etkinlikleri ile devam etti. Memleketin her köşesinde emekçi semtlerde yaşayan çocuklar ile üniversiteli gençler bir araya geldi. "Bunun Adı Dayanışma" diyerek yaz aylarında atölyeler, oyunlar ve şenlikler ile umudu ve neşeyi büyüttü. Gençlik, yaşamın dışına itilmek istediği her anda depremdelerle, deprem bölgesinin kadim halklarıyla da ve eğitime ulaşmakta bin bir zorluk çeken yoksul mahallelerdeki çocuklarla da yan yana geldi.

Yeniyi inşa edecekler, safları sıkılaştırın!

Bugün gençler, tam da bu kararlılıkla akıntının karşısında küreklere yükleneceği; yeni yaşamın tohumlarına su serpiştireceği bir yaz kampı iddiasıyla yola çıkıyor. Deprem sonrası süreçte yıkıntıların arasında ilden ile dayanışma ile kütüphane kuran gençlik; 15-16-17 Eylül'de gerçekleşecek olan kampta Hatay'da yeniyi inşa etme iddiasıyla yeniden buluşuyor. Bu yıl deprem bölgesinde Hatay'da, yıkıntıların arasında gençliğin umudu ve direnci; isyanı ve neşesi sosyalist bir kültürü yaratmak, güçlendirmek üzere bir araya geliyor.

Ülke ve dünya düzeyinde etkili olabilecek ekolojik/politik bir mücadele hattı ihtiyacı kendisini hissettiriyor.

Cûdi'nin inciri ile Akbelen zeytini buluşur mu?

Utku Şahin

Cûdi dağında devam eden talana karşı Mezopotamya Ekoloji Hareketi öncülüğünde 5 Ağustos'ta bir araya gelen heyet, bölgede yangın ve ağaç kesimi nedeniyle yaşanan tahribatı gözlemleyerek raporlaştırdı.

Kimi zaman kesim yapılarak kimi zaman bilinçli olarak yangın çıkarılması sonucu çok sayıda yaban hayvanına, tarım alanlarına, oldukça çeşitli bir flora ve faunaya ev sahipliği yapan Cûdi ve çevresi tahrip ediliyor.

Bölgede üretim faaliyeti içinde olan Ciner Grubu'na ait Şırnak Silopi Termik Santralini de belirtmeden geçmeyelim. Asfaltit kömür kullanan santral bölgeye çok sayıda zararlı kül saçılmasına neden olarak yeraltı sularını, toprağı ve havayı kirletiyor. Santrale yakın olan bölgelerde solunum yolu hastalıklarının arttığı belirtiliyor. Burada kullanılan "asfaltit kömür", ithal kömür veya linyit kömürüne göre daha fazla du-man çıkararak daha büyük bir kirliliğe ve tehlikeye neden oluyor.

Orman yangını veya ağaç kesimi söz konusu olduğunda eğer olayın geçtiği yer Kürt coğrafyasında ise tutum farklılığı oluşuyordu. Ege veya Akdeniz bölgesinde yaşanan yangına ve olası ihmellere karşı çok daha büyük tepki geliştiren Dersim, Cudi vb. bölgelerde yaşananlara rağmen oluşan sessizlik ürkütücü seviyedeydi.

Ortak tepkiler

Ancak ekoloji hareketinin son yıllarda biriktirdiği deneyim ve mücadele ortaklığı sayesinde en azından ortak tepki üretme, politika, söylem geliştirme aşamasında kazanım elde edildi diyebiliriz. Faşizmin adım adım kurumsallaştırılmaya çalışıldığı ve despotik devlet aygıtının seçim sonrası güç kazandığı bir ortama rağmen doğa ve yaşam savunucuları açısından coğrafya ve "çizilmiş" sınırları anlamsız kılan, olumlu tepkiler ortaya koyuldu. Doğa ve yaşamın iç içe geçmiş bütünselliği, sınır tanımazlığı saldırılara karşı ortak tepkiler oluşmasını sağladı.

Elbette bu enternasyonal, ekolojik odak

merkezli bakış açısının toplumun geneline yayılan, kalıcı politik bir tutum haline geldiğini söylemek iyimserlik olur. Kürt düşmanlığı egemenler açısından hala işlevli bir politik silah.

Kürdistan coğrafyası çok uzun zamandır başta madencilik faaliyetleri ve HES'ler olmak üzere yağma ve rant sürecini içerisinde barındıran yoğun bir tahribat altında. Bölgedeki çatışma ortamı ve yoğun "güvenlik" odaklı ortam halkın ekolojik bütünlüğü koruyabilmesine, duyarlılık geliştirebilmesine pek olanak tanımıyor. Geçici veya fiili güvenlik bölgeleri ile tahribat alanlarını görebilmek, haberdar olmak, belgeleyebilmek çok zor.

Ulus devletlerin ırkçı, mezhepçi, saldırgan söylemleri toplumun genelini konsolide etmekte hala oldukça başarılı.

Geçtiğimiz seçim sü-

recinde Erdoğan

rejimine alter-

natif olarak

ortaya

çıkan

"mu-

hale-

fet"

alanı

da

bu

söy-

lemin

içe-

risine

oturarak

toplumsal

muhalefetin

önünde 2. bir ba-

raj kurmuş oldu.

Ekoloji

mücadelesinin tüm parçaları bu politik

havadan belli düzeyde etkileniyor. Ancak

bu etkiye rağmen seçim sonrası en büyük

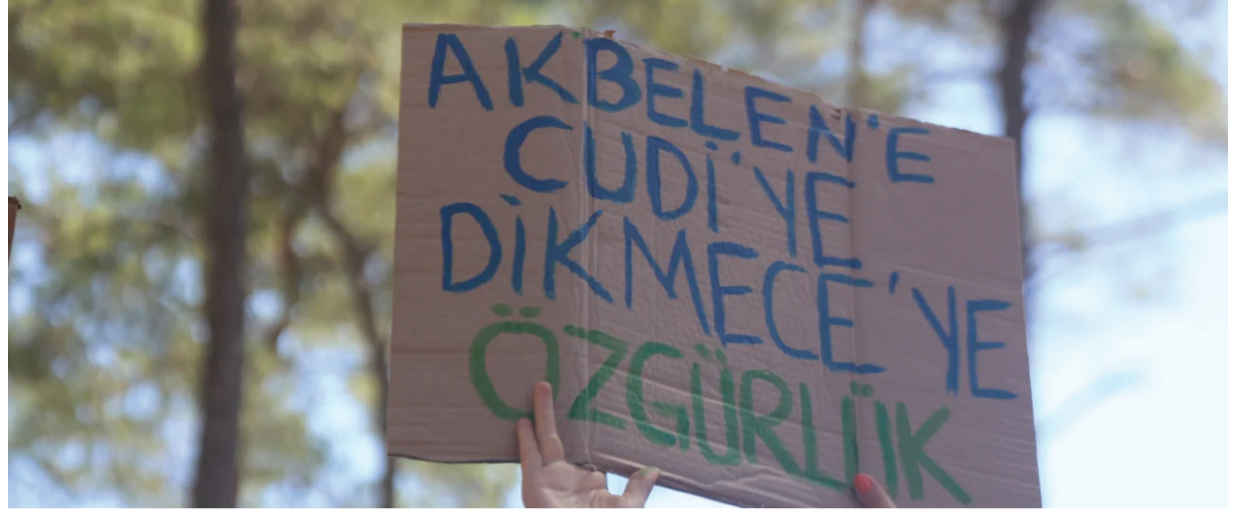
toplumsal mücadele Akbelen ormanında

gelişti. Cûdi ve Dikmece başta olmak

üzere ekolojik/toplumsal sorunlara karşı

mücadele edilen diğer alanlarla önemli

kesişimsellikler kuruldu.

Ormanlar, zeytinlikler, halklar kardeşdir

Yazının başlığına dahil etmemiş olsak da güncel bir alan savunması olarak Antakya Dikmece'de devam eden süreci de önemli bir deneyim olarak kabul etmek gerekir. Deprem ve sonrasında gelişen ihmallerin en çok yaraladığı bölge Antakya oldu. Zorla istimlak ile hem demografik yapıya müdahale edilmek isteniyor hem de potansiyel rant inşaat şirketlerinin salyasını aktıyor. Karşısında gelişen kıymetli direnç ise özellikle Arap Alevi halkının komün refleksinin önemli bir yanısı. Tarihsel ve kültürel köklerin, kaynakların mücadeleye çeşitli biçimlerde katkısı oluyor. Hem Arap

Alevi halkı açısından hem de ekoloji hareketi açısından karşılıklı bir etkileşim. Enternasyonal bir potansiyeli de içinde barındıran ekolojik bilinç çeşitli kanallardan güç kazanıyor ve deneyim biriktiriyor. Bu ortak birikim havuzuna rağmen henüz nitelik ve nicelik olarak sıkışmış olduğumuz alanı kırabilmiş değiliz. Ekoloji hareketi başta sınıf mücadelesi olmak üzere tüm toplumsal dinamikler ile iç içe geçen, kaynaşan yeni bir yola, nitelikli öncülere ihtiyaç duyuyor. Tek tek alan savunmanın yetersiz kaldığı açık bir sorun olarak karşımızda. Ülke ve dünya düzeyinde etkili olabilecek, güven ve umut veren, ekolojik/politik bir mücadele hattı ihtiyacı kendisini hissettiriyor.

Mücadeleyi büyütme gerekli

Despotik devlet aygıtı inşa etmekte istediği yeni rejimin engellerini ortadan kaldırmak için her türlü enstrümanı (medya, mahkemeler, kolluk gücü) kullanmaktan çekinmeyecektir. Buna karşı Cudi, Dikmece, Akbelen ve doğaya yönelik nerede bir saldırı varsa sorumlusunun sermaye

devleti olduğunu, devam etmekte olan çatışma ortamının, savaşın en önemli ekolojik yıkım kaynaklarından biri olduğunu unutmadan ortak mücadeleyi büyütme gerekli. Gezi direnişi nasıl ki biçim ve form değiştirerek gündelik yaşamın alışkanlıklarına, ruhuna katkıda bulunduysa, Akbelen ormanı direnişi de aynı benzerlikte bir etkiye sahip. Bugün itibarıyla planlanan orman katliamı gerçekleşmiş olmasına rağmen direniş kararlılıkla devam ediyor. Alan tamamen maden sahalarına dönüşse dahi etkileri itibarıyla toplumsal mücadeleye çok önemli bir deneyim aktaran Akbelen mücadelesi kaybetti demek pek mümkün olmayacak. Parçalanmışlığın getireceği yenilgi ihtimaline karşı her yerde kazanım elde edebilmenin yolu ise Cudide yetişen incir ile Akbelende yetişen zeytin arasındaki bağı kurmaktan, güçlendirmekten geçiyor. Akbelen ormanını savunanların yazdığı, seslendirdiği bir söz ile bitsin yazı; Akbelen'den Dikmece'ye, Kazdağları'ndan Cudi'ye ormanlar, zeytinlikler, halklar kardeşdir.

İklim değişikliği gölgesindeki ticaret rotası:

Panama Kanalı

İklim krizinin bugün geldiği nokta, aşırı ısınmadan kaynaklı dünyanın her yerinde orman yangınlarına neden olurken, aşırı buharlaşmadan kaynaklı olarak da su krizi yaratıyor.

Efecan Özcan

Panama Kanalı'nı geçmeyi bekleyen gemilerin sayısı yüzölçümüyle ifade edilirken bahardan bu yana devam eden kuraklık koşullarının neden olduğu sıkışıklık, küresel deniz ticaretine Süveyş kanalında meydana gelen Ever Given olayından sonraki ikinci büyük darbe olarak nitelendiriliyor. Kanalı geçmek için mevcut bekleme süresi şu anda yaklaşık üç hafta ve büyük yığılma, Panama Kanalı İdaresi'nin (PKİ) temmuz ayı sonlarında kuraklık nedeniyle uygulamaya koyduğu su tasarrufu önlemlerinin bir sonucudur. Kanalı geçebilecek en büyük gemiler

olan Panamax tipi gemiler, konteyner gemileri düşünüldüğünde yaklaşık 20'lik konteynerlerden 4.500 adet taşıyabilen gemilerdir. Panama Kanalı, ABD'nin Doğu ve Batı kıyılarındaki limanları arasındaki ticarette en kritik bağlantısıdır. ABD, Panama Kanalı trafiğinin yaklaşık yüzde 73'ünü temsil ediyor ve tüm ABD konteyner trafiğinin yüzde 40'ı, her yıl yaklaşık 270 milyar dolarlık yük ile kanaldan geçiyor.

Kuraklığın nedeni ve etkisi

İklim krizinin bugün geldiği nokta, aşırı ısınmadan kaynaklı dünyanın her yerinde orman yangınlarına neden olurken, aşırı buharlaşmadan kaynaklı

olarak da su krizi yaratıyor. Panama Kanalı havuzu, tek bir geminin kanalı geçmesi için yaklaşık 190 bin m³ suya ihtiyaç duyar ve bu kanal kapalı sistemde tatlı su ile çalıştığından, kanalı besleyen Gatun Gölü'ndeki su seviyeleri gemi geçiş rejimini direkt etkiliyor. İklim krizi nedeniyle Gatun Gölü'ndeki su seviyesi ise son dört yılın en düşük seviyesinde. Bu nedenle de geçecek olan gemi sayıları kısıtlandı ve normalde izin verilen tonajdaki gemilerin geçişi derinlik müsaade etmediğinden şu anda mümkün değil. Öyle ki Ever Max gemisi, gereksinimleri karşılamak ve geçiş hakkı kazanmak için Balboa Limanı'nda 1400 konteyneri boşaltmak zorunda kaldı.

Kanaldan tek gemiyle geçirilen yük miktarı azaldıkça, daha fazla gemiye ihtiyaç duyulacağı için gemi kiralari yükselecek ve bu da birçok üründe maliyet artışına sebep olacaktır. Bu durum Panama Kanalı özelinde emtia dolaşımını etkileyerek sermayeyi bir dolaşım krizine sokacak gibi görünüyor.

Alternatif rotalar mümkün mü?

Eriyen buzullar sebebiyle finans-kapital son otuz yıldır Arktik bölgesinde liman yatırımlarını arttırarak yeni ticaret rotalarını test etmeye başladı. Japonya'dan ABD limanlarına Pasifik okyanusunu ve Panama Kanalı'nı geçmek yerine Arktik su yolunu kullan-

mak sefer süresini ve maliyetini yarı yarıya azaltırken, bundan 50 yıl önce buz kütlelerinin yoğunluğu sebebiyle orada ticari gemilerinin seyri düşünülemezdi bile. Bugünse, iklim krizinin bir tezahürü olan küresel ısınma nedeniyle buz kütlelerindeki aşırı kayıp Rusya - Kanada arasında kalan Arktik okyanusunda seyri büyük ölçüde mümkün hâle getirmiştir. Panama ve Süveyş'te meydana gelen sorunlar küresel sermayeyi bu alana itmeye başladı ve iklim krizinin devamı hâlinde gelecekte daha fazla gemi bu rotalarda seyir yapacaktır. Zira kâr için dolaşım alanı kadar zamanı da önemlidir.

PARTİ'DEN

Hatay'da Dikmece halkı sermayeye karşı direniyor!

14 Nisan tarihli Cumhurbaşkanlığı Kararı ile Hatay'ın tarım ve zeytinlik arazileri kamulaştırılma gaspıyla karşı karşıya kaldı. "Acil kamulaştırma" adı altında Hatay'ın Serinyol ilçesine bağlı Gülderen, Karaali, Kesecik mahallelerinde daha "zemin etüdü" yapmadan konut inşaatlarına başlandı.

Dikmece için ise henüz kanun çıkmamasına rağmen (zira yasa bir torba yasanın içinde Meclis'in kapanacağı temmuz ayının son haftası çıktı) TOKİ'den ihale alan yandaş şirket Sarıdağlar İnşaat Dikmece tarım alanlarında nisan ayı sonunda yasadışı olarak çalışmalarına başladı. Bunun üzerine Dikmece halkı 22 Mayıs 2023'te protesto eylemi düzenleyerek ilk tepkisini verdi.

Yeşil Sol Parti Mersin Milletvekili, TÖP sözcüler kurulu üyesi

Perihan Koca da bölgeye giderek Hatay'ın muhtelif yerlerinde deprem konutları için yapılan "acele kamulaştırmaları" "Dikmece'deki Arap Aleviler zorla göç ettirmek mi isteniyor?" diye soru önergesi de vererek Meclis'in gündemine taşıdı.

Direnış büyüyor

29 Temmuz'da Dikmece'deki bazı tarım arazilerine iş makinelerinin girmesine tepki gösteren yurttaşlar, jandarma müdahalesiyle karşı karşıya kaldı. Şiddete ve göz altılara rağmen, Dikmece'li 30 Temmuz'da çadır kurarak nöbet eylemine başladıklarını açıkladılar. Arap Alevilerinin yoğun olarak yaşadığı bölgede halk kendi dilince söyledikleri "Ma rıhna nihna hor!" (Buradayız, gitmiyoruz!) sloganı, eşliğinde topraklarına, yaşam alanlarına

sahip çıkıyor.

26 Ağustos 2023 Cumartesi günü Akbelen direnişçilerinin, ekolojistlerin, Türkiye genelinde çok sayıda sosyalist güçlerin ve yerel kitle örgütlerinin de katılımıyla Dikmece'de coşkulu bir miting gerçekleştirildi. Mitingte direniş, daha da yayılmış olduğunu, derinleşme ve halkın özneleşmesi anlamında yeni bir nitelik kazandığını işaret ediyor.

İktidarın Dikmece'de amacı ne?

Dikmece de yaşananlara baktığımızda AKP-MHP iktidarının yağma ve rant odaklı politikalarının derinleşerek sürdürdüğünü görüyoruz. Neye karşı geldiklerini ve iktidarın ne yapmak istediğini Dikmece direnişçisi Hasan Özgün şu dört noktada açıklıyor: Birincisi; ekonomik sebep ki halkın geçimi olan tarım arazi-

leri talan ediliyor.

İkincisi ekolojik yıkımdır; bölgede 7500 dönümlük asırların zeytinlikleri rant uğruna gasp ediliyor. Üçüncüsü, köyün Arap Alevi halkı "demografik değişim" politikasıyla sürgüne tabi tutuluyor. Zira bölgede devletin kamu arazisi olmasına rağmen halkın topraklarını istimlak etmesi özellikle dikkat çekici.

Son olarak kent rantını yasadışı yollar ya da "kılıfına uydurarak" yandaş şirketlere peşkeş çekmekteki bilinçli politikalarıdır. İktidarın depremde yaşattığı acının travması henüz tazeyken istimlak politikalarıyla ikinci ve daha ağır mahrumiyete karşı Dikmece halkı; "Unutmak yok, affetmek yok, helalleşmek yok!" diyor.

TÖP Çocuk Hakları Meclisi: Okul heyecanı yok, masraflar var!

Eğitimin parasız olduğunu söyleyen iktidarın yalanları karşısında gerçek çok açık: Bu ülkede eğitim çok pahalı! Kırtasiye masraflarından servise, kitaplardan kıyafetlere, kantinden tutalım da okul kayıt parasına ya da "bağış" adı altında toplanan

paralara kadar epey bir kalem var. TÖP Çocuk Hakları Meclisi, pek çok ilde "Parasız eğitim haktır; masraflar bütçeden karşılsın" kampanyası çerçevesinden açıklamalar ve ebeveyn toplantıları gerçekleştirdi.

İstanbul'da ulaşım zamları protesto edildi

İstanbul'da toplu ulaşım %51,5 oranında yapılan zamma karşı sesimizi Mecidiyeköy'den duyurduk. İl Sözcümüz Nilay Kuş'un gerçekleştirdiği açıklamada: "Sermaye karına kar katarken, bizlere dayatılan bu zammı ve sefalet düzenini kabul etmiyoruz. Bugün yapılan zam ile İstanbul'da yaşamak zulme dönüştü.

Sermaye ve patronlar ile el ele kol kola giren AKP, halkın cebindeki üç kuruşu sömürmek için elinden geleni yapmaya devam ediyor. Akbelen Ormanlarını ve Dikmece'yi şirketlere satan iktidar halkı yoksullaştırmaya devam ediyor.

En temel ihtiyaçlarımızı karşılayamıyoruz!

Pahalılığa razı gelmeyeceğiz!

Çözüm bu rant siyasetine, soygun düzenine son vermektir. Gelin insanca bir yaşam ve haklarımız için mücadeleyi büyütelim. Halkçı demokratik bir cumhuriyeti birlikte kuralım!" dedi.

Katledilişinin 42. yılında Kenan Budak anıldı

Geleneğimizin kurucu önderlerinden devrimci işçi önderi ve İlerici Deri-İş sendikası genel başkanı Kenan Budak yoldaşımızın katledilişinin 42. yıl dönümünde her sene olduğu gibi bu sene de mezarı başındaydık. İstanbul Yedikule'de gerçekleşen mezar anmasına bu sene Parti üyesi motokurye emekçileri motorlarıyla oluşturdukları kortej eşliğinde katıldı. Anmada Parti adına konuşan PM Üyesi

Kubilay Çelik."Bugün Türkiye'nin her yerinde işçi sınıfı bir çığ gibi büyüyor. Bunun karşısında ise işçi sınıfının örgütlenmeleri gün geçtikçe güçsüzleşiyor. Kenan Budak yoldaşımızın işçi sınıfı içerisindeki örgütlenme tarzına ihtiyaç duyduğumuz günlerden geçiyoruz." dedi. Aynı günün akşamı da Kadıköy'de bulunan Parti merkezinde bir anma toplantısı düzenlendi.

Samandağ'da dayanışma pikniği düzenlendi

Depremi yıkıntılar arasında aylardır faaliyet yürüten Hatay-Samandağ ilçe örgütümüz, parti üyeleri ve dostlarıyla bir araya geldi. Piknikte şiar şuydu: "Mahallelerden, iş yerlerinden, çadırlardan büyüyen örgütlü mücadelemiz yolumuza ışık tutuyor."

Akbelen ve Dikmece için İzmir'de sokağa çıkıldı

26 Temmuz'da Akbelen için, 10 Ağustos'ta da Dikmece için İzmir Karşıyakada birer yürüyüş ve basın açıklaması düzenlendi. Her iki gösteride de sermayenin talanı teşhir edilerek ekolojik kırıma karşı aktif mücadele çağrısı yapıldı.

UMUTSUZLUĞA DEĞİL TÖP'E ÖRGÜTLEN

HAYDİ ŞİMDİ

FORMU DOLDUR, TÖP'E ÜYE OL, ÇETE DÜZENİNİN YIKILIŞINA ÖRGÜTLÜ MÜCADELE İLE

İMZANI AT!

Form için kodu tarat

★ TÖP

TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza
No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00